ЛИСТОПАД

1972

Київ

Рік видання 46-й

№ 21 (895)

Ціна номера 12 коп.

ПЕРЕЦЬ

— До чого ж нервовий пасажир тепер пішов! Усього три дні просидів в аеропорту і вже на стіну поліз...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Телеграфне агентство Перця

НА ВАРТІ ЗДОРОВ'Я

Ось уже кілька місяців стоїть на варті здоров'я працівників Новобузького райфінвідділу Миколаївської області дирекція Краснолуцького авторемзаводу, що на Ворошиловградщині. Якраз відтоді, як фінвідділ відправив на ремонт у Красний Луч автомашину «ГАЗ-69».

Увесь цей час фінансисти змушені ходити по району пішки. А це, як відомо, позитивно впливає на нервову систему, зміцнює серце, поліпшує самопочуття.

ОГОЛОШЕННЯ

Загубив почуття відповідальності начальник Хустського експлуатаційно-технічного вузла зв'язку М. А. Сільченко. Ось уже котрий рік він не може налагодити нормальної роботи телефонів Пилипецької АТС Міжгірського району. Керівники місцевого колгоспу імені Леніна додзвонитися до нього не мають змоги, а на письмові скарги тов. Сільченко не реагує.

Прохання до громадян, які знайдуть те почуття, повернути його власникові або переадресувати Закарпатському обласному виробничо-технічному управлінню зв'язку.

НАВЧАННЯ І ТРУД ПОРУЧ ІДУТЬ

ЧЕРКАСЬКА область. (Кор. ТАП). Дбають про поліпшення професійної орієнтації школярів керівники Чигиринського райміжколгоспбуду. У січні 1972 року міжколгоспбудівці спорудили в селі Матвіївці восьмирічну школу, забувши довести до ладу покрівлю, котельню, каналізацію, водопровід, вентиляцію, зовнішнє електроосвітлення, доштукатурити цоколь фундаменту, стіни і т. д. і т. п.

З тих пір учні мають можливість доробляти недороблене, поступово оволодіваючи фахами муляра, маляра, електрика, слюсаря-сантехніка тощо.

perec-ua.
perec-ua.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

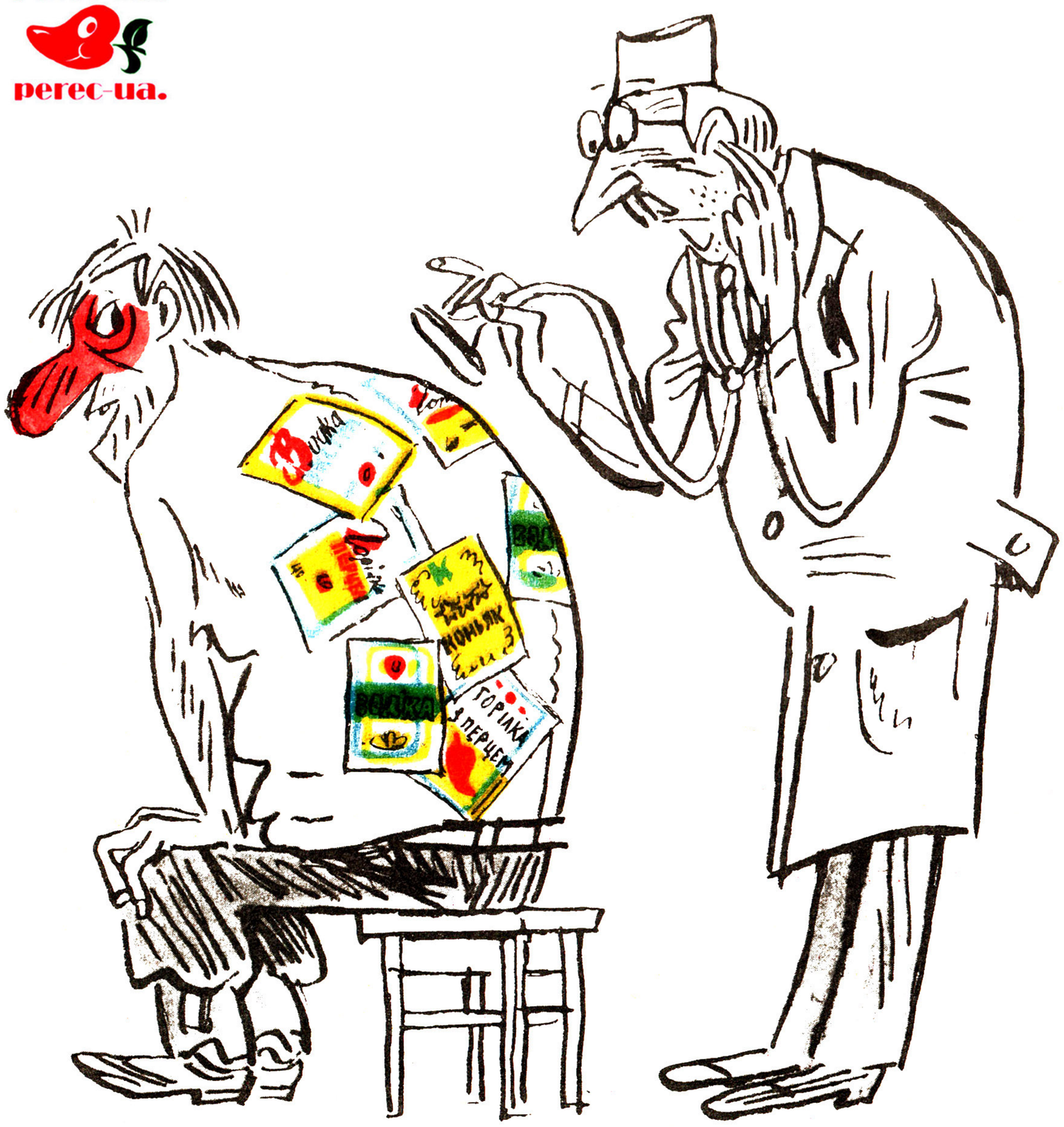

— Ви мені, лікарю, дайте тільки бюлетень, а гірчичники я собі сам наловчився ставити...

І сміх, і гріх

«Ми літаємо тому, що... любимо літати. Це те, чого нас учили. Ми професіонали. Вилітаємо на завдання, скидаємо бомби так, щоб вийшов найбільший «ефект руйнувань», і повертаємося назад... Це приблизно те ж саме, якби вас навчили налагоджувати телевізори, якби ви були просто добрим фахівцем».

(Американський пілот, лейтенант Йорк про бомбардування Південного В'єтнаму).

—

В одного неаполітанського комерсанта украли автомобіль. Можна зрозуміти радість хазяїна, коли другого дня він побачив, що зникле авто цілком справне стоїть біля його будинку. На сидінні автомобіля лежала записка і на додачу два квитки на прем'єру опери Росселіні.

Студенти, як письмово відрекомендувалися автори записки, вибачалися за учинену неприємність. Театральні ж квитки додали як відшкодування за те, що без згоди хазяїна покористувалися автомобілем.

Утішений комерсант відправився із дружиною у театр. А повернувшись після прем'єри, застав свій дім ретельно пограбованим.

«Ми вважаємо, що не потрібні вороги, коли є такі друзі, як міністр фінансів США Джон Коннеллі».

(П'єр Еліот Трюдо, прем'єр-міністр Канади).

—

Як повідомила газета «Інтернешнл геральд трібюн», один із офіцерів американських збройних сил у Південному В'єтнамі — генерал-майор Барнс — примушував підлеглих віддавати честь своїй улюбленій качці. Навіть начепив на неї армійські регалії.

На знак протесту підполковник Герберт убив і з'їв качку Барнса. За це його усунули з посади, а невдовзі спровадили у відставку, хоч прослужив він 24 роки.

—

«3 жовтня 1974 року в п'ять коледжів Оксфордського університету почнуть приймати не лише юнаків, а й дівчат...

В Оксфорді ніколи не любили жіноцтва. Так, побоюючись за моральність студентів, університетські власті взяли собі право заарештовувати тих студенток жіночих коледжів, чия поведінка здасться їм негожою, а викладачі Оксфорда тільки недавно одержали дозвіл одружуватися».

(«Обсервер». Лондон).

ЯКБИ Ж ТО ТІЛЬКИ БОЙЛЕР...

Бойлер — це, по-нашому кажучи, водопідігрівач у системах теплофікації та гарячого водопостачання будинків. У технічному відношенні ця штука, незважаючи на свою солідну назву, значно простіша, ніж, скажімо, синхрофазотрон. Більше того, бойлер має дещо спільне з примітивним старорежимним примусом, а саме: і цей, і той треба час од часу чистити й ремонтувати.

Про ці інтересні деталі я, щиро каюсь, дізнався лише нещодавно. Завдяки голові правління одного із львівських житлових кооперативів М. П. Турти, який у листі до редакції поставив просте, на перший погляд, запитання: хто має ремонтувати бойлери? Він розповів, що коли звернувся з таким же запитанням до керівників «Львівтепломережі», то йому роз'яснили: бойлерних у житлових кооперативах вони не ремонтують.

Отож, поповнивши дещо свої технічні знання, я звернувся до працівників міськради з тим же таки запитанням. З'ясувалося: ремонтувати бойлерні в кооперативних будинках може і вже згадана «Львівтепломережа», і ремонтно-будівельні управління, і навіть працівники паровозо-вагоноремонтного заводу. Можуть усі, але ніхто, виявляється не зобов'язаний. Це вже дещо нагадувало своєрідний статус наших таксистів: коли ви підносите руку перед вільним таксі, то теоретично зупинитися може кожен водій, але на практиці ніхто не зобов'язаний.

Коли ми заговорили про це з начальником міськжитлоуправління З. І. Сапожниковим, він глибоко зітхнув і сказав:

— Ех, якби тільки бойлери... Тих нещасних індивідуальних бойлерних у місті залишилось усього кілька. І вже якось дамо їм раду, відремонтуємо. А от чи не скажете ви часом, як бути з іншими, куди складнішими, питаннями обслуговування кооперативних будинків та управління ними?

— Ні, цього не скажу,— запевнив я,— бо й з тими бойлерами ледь розібрався...

— На жаль, не тільки ви того не скажете,— знову зітхнув мій співрозмовник,— інші теж мовчать. Ми ото найближчими днями якраз збираємо з цього приводу зацікавлених осіб. Приходьте, послухайте— і все собі з'ясуєте.

Нашого брата заінтригувати легко. Отож прийшов. Послухав. І з'ясував. Не все, щоправда. А лише те, що становище житлових кооперативів досить гарно заплутане.

Що являє собою типовий член житлового кооперативу? Це токар, бухгалтер, конструктор, отоляринголог, геолог, який, не чекаючи, поки держава безплатно дасть йому квартиру, вносить свої заощадження на спорудження житла, а відтак, вселившись, пайовими внесками повертає державі кредит, виданий на будівництво. Здавалося б, пайовик нічим не завинив у порівнянні зі своїм колегою, який вселився у державну квартиру. Так?

То чому ж тоді «кооперативник», порівнюючи себе зі мною, мешканцем державного будинку, мимоволі відчуває певний комплекс неповноцінності?

А підстави для цього він має. Ось банальний приклад. Коли в моїй квартирі починає протікати кран чи мокріти стіна, я дзвоню в будинкоуправління й вимагаю надіслати слюсаря. Звичайно, ці вимоги далеко не завжди задовольняють із бажаною оперативністю. Тоді я скаржусь куди слід. Та, головне,— я, знаючи свої права, вимагаю. А мій колега-кооперативник у подібних випадках біжить до голови правління і не вимагає, а просить. (А як же інакше, коли той голова — такий самий кооперативник, тільки, як правило, на громадських засадах у вільний від основної роботи час виконує дуже непрості обов'язки кербуда. Подекуди головам платять певні суми, але це вважається неправомірною дією). Голова, якщо він доброзичливий та ініціативний, прагне допомогти. Шукає слюсаря, який також виконує ці обов'язки у вільний від основної роботи час. І коли слюсар у цей момент не на роботі, не в кіно і не в молодіжному кафе, то врятує. А в іншому разі залишається покладатися на власний талант. Принаймні скаржитися куди слід не підете. Бо невідомо, куди саме.

І так на кожному кроці.

А до того ще. Скільки існує кооперативів, майже стільки ж налічується і систем оплати за обслуговування. В одних кооперативах плату беруть залежно від житлової площі, в інших — від корисної, ще в інших — від кількості мешканців, а то враховують і поверх, і кількість гостей, що до вас приходять. Якщо така бурхлива самодіяльність розвиватиметься й далі, то братимуть до уваги, можна сподіватися, і вік, і зріст, і вагу, і стать кожного мешканця.

Отакий веселий розгардіяш! І це ще не все. Одні кооперативи відраховують кошти на капітальний ремонт, а інші гадають, що до нього треба ще дожити, і поки що нічого не відраховують. Одні виконують вимогу про обов'язкове страхування будинків, а інші оптимістично переконані, що в цьому немає потреби. Одні склали договори на проведення санітарно-епідеміологічних заходів, а інші збираються це зробити тоді, коли у домі вже з'являться миші.

Чому так склалося?

Свого часу в урядовій постанові було зазначено, що кооперативні будинки слід об'єднувати в кооперативні домоуправління або ж передавати їх на обслуговування місцевим ЖЕКам та домоуправлінням. Пізніше у методичних вказівках Міністерства комунального господарства і Міністерства фінансів республіки було зазначено, що в окремих випадках кооперативи можуть здійснювати експлуатацію будинків і своїми силами. Але трапилося так, що саме форма самостійного обслуговування стала основною. У Львові, наприклад, із 89 кооперативів лише п'ять перейшло на обслуговування ЖЕКів. Усі інші діють самодіяльно, на власний розсуд. Спробуй керувати ними!

У міськвиконкомі переконані, що переведення усіх кооперативів в об'єднані домоуправління чи на обслуговування в державні ЖЕКи помітно поліпшило б справу. Цікаво, що мешканці тих п'ятьох будинків, що перейшли на обслуговування ЖЕКів, не шкодують. Готові — і це характерно — перейти на таке обслуговування кооперативи, які проіснували вже шість-сім років і де питання експлуатації будинків та поточного ремонту набули актуального значення. А от кооперативи-молодики ставляться до цього насторожено. Чому? Бояться, що там обслуговування обійдеться дорожче. До того ж, був випадок, коли один (шостий) кооператив перейшов до ЖЕКу, а невдовзі попросив пардону — так його обслуговували. Це, кажуть, виняток. Але все одно переходів у ЖЕК він не заохочує. Отож варто насамперед на місцях добитися, щоб подібних винятків не було.

Та головне—необхідно з'ясувати й чітко визначити ряд істотних положень життябуття кооперативів. Якими, наприклад, мають бути відносини між об'єднаним домоуправлінням та правліннями кооперативів? І між тим же домоуправлінням і міськрадою? Чи будуть кооперативні ЖЕКи користуватися тими ж правами, що й державні? Є ще багато інших питань, які потребують недвозначної регламентації. Варто, гадаємо, було б установити однакову платню за обслуговування для всіх кооперативів даного міста, а може, й усієї республіки, врахувавши при цьому, мабуть, і те, що мешканець кооперативного будинку, крім усього іншого, має сплачувати ще й пай за квартиру.

Одне слово, потрібно небагато. Чіткість. Ясність. Єдина система. Бо інакше кооперативник і далі бігатиме та шукатиме, хто має відремонтувати бойлер, і далі відчуватиме комплекс неповноцінності. А він же, кооперативник, як ми з'ясували, й справді нічим ні перед ким не завинив.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

В ОДНОМУ НАУКОВО-ДОСЛІДНОМУ ІНСТИТУТІ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Я зробив велике відкриття: виявляється, сорок наукових працівників у нас абсолютно зайві.

КОНОТОПСЬКА ВАРЕНИКІАДА

Шановний Перче! Допоможи нам, конотопцям, навести порядок у громадському харчуванні. Не раз і не двічі про антисанітарний стан, бідність меню та інші недоліки у закладах міського комбінату громадського харчування писала місцева преса, не одна скарга осіла в архівах цього комбінату, але там ніхто і вухом не веде. Не реагують на сигнали трудящих і працівники міської санепідемстанції, міського відділу торгівлі та обласного тресту громадського харчування.

П. Г. ПЕТРИКЕЙ,
персональний пенсіонер.

Сумська область.

В Конотопі на вокзалі
я зустрів дружка.
Завжди спогади приємні
мить ця виклика!

— Пам'ятаєш, — проказали
одночасно ми, —
що найбільше полюбляли,
як були дітьми?

— Вареники у сметані,
вареники непогані!
Ех...

І, не гаючись ні хвильки,
тільки п'яти — блись! —
ми на вулицю на Клубну
шпарко подались.

Вареничну відшукавши,
залітаєм — ух!
Аромати підозрілі
забивають дух.

Чутно — там, коло буфету,
вже «Шумить комиш...»
Не варениками пахне —
перегаром лиш.

А із кухні рій кусючих
вилітає мух:
забивають очі, ніздрі,
в'ються коло вух!

Я — за двері, друг — за мною
п'ятами мелька...
Опинились аж в їдальні
біля ЗБК *).

Треба ж, зрештою, щонебудь
вкинути у рот!
Тільки борщ — на юшку схожий,
юшка — на компот...

— Що-о-о? Вареників? Із сиром?
Не морочте нас.
Ви, либонь, шановні, впали
із планети Марс!..

Ще, на ринку на Сінному
є одне кафе.
Зазирнули — і носами
покрутили: «Фе!»

Ледь, було, не почманіли
ми од чаду там,
аж вареників, повірте,
розхотілось нам!

Не забудемо ніколи —
цур йому і пек! —
як зліпив нам вареника
товариш Варнек!

Василь ШУКАЙЛО.

*) Завод залізобетонних конструкцій. — **В. Ш.**

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Кажуть, після дощу гриби добре ростуть...

НА ЗАРЯДКУ — ПО ПОРЯДКУ

СТРІЛЬБА З ЛУКА

— Та що ви кажете?! І на брусах, і на борцівському килимі справляєтеся? Та ще й з лука стріляєте?

— Ага, — несміливо підтвердив атлетично складений молодик.

— Дуже радий познайомитися, — підвівся з-за столу директор заводу трансформаторних підстанцій М. Є. Петраш. — Уперше такого спортивного унікума бачу. То ви, голубе, може, й до чемпіонських лаврів доберетеся? Хоча б обласних?

— Та я не проти, — скромно погодився молодик. — Якщо ви, Миколо Євгеновичу, допоможете.

— Про що може бути мова! Як палкий прихильник усіх без винятку видів спорту я сорочку ладен із себе зняти і... Ви тільки скажіть, що потрібно.

— Спортивний зал, де я зміг би свою майстерність систематично і невтомно вдосконалювати.

— Сорочку — будь ласка. Цієї ж миті, коли хочете, зніму й віддам. Що ж стосується спортзалу... Чого нема, того... — розвів руками директор. — На превеликий жаль.

— На заводі понад дві тисячі молоді і немає спортзалу? — здивовано вигукнув спортивний унікум.

— Все якось не доходять руки. Але дійдуть! Спорудимо. Цілий спортивний комплекс. Як не цього, то наступного року. Ось тоді — ласкаво прошу до нас! Приходьте і тренуйтеся. Хоч усі двадцять чотири години на добу...

Майбутній чемпіон області подякував за приємну розмову і пружною ходою подався на завод тракторних агрегатів. Директор підприємства В. П. Бойко прийняв його чемно та ще й пообіцяв:

— З якнайбільшою радістю допоможемо вам. Та що там чемпіон області! Ми вам допоможемо республіканського щабля сягнути. Одне слово, спортзал до ваших послуг. Приходьте, тренуйтеся. Хоч з раннього ранку і до пізнього вечора. Тільки не сьогодні й не завтра.

— А коли? — поцікавився майбутній чемпіон області, а, можливо, й республіки.

— Коли збудуємо. А що збудуєм — це абсолютно точно. Пречудова буде споруда. Хочете на проект глянути?

— Ні, ні, дякую! — замахав руками молодик і, вислизнувши за двері, пішов у обласний будівельний трест, який налічує 4500 робітників та службовців, і в якому, за ідеєю, обов'язково повинен бути спортивний зал.

Керівники найбільшої в місті будівельної організації зустріли його мало не з обіймами, за любов до спорту похвалили. А похваливши, сказали:

— Та ми за те, щоб ви чемпіоном країни стали! Приходьте через рік або два. Тобто тоді, коли зал буде. А що він буде — це абсолютно точно. Стадіон — теж. Уже земельну ділянку для усього цього маємо.

— Та я ж дискваліфікуюся до того часу!

— Тоді в навчальні заклади зверніться. Вони начеб непогану спортивну базу мають.

Майбутній чемпіон республіки, а можливо, й усієї країни послухався поради і заповзявся навчальні заклади обходити.

— У спортзал хочете? — перепитали його в педагогічному училищі. — Його у час немає! І не знаємо, коли буде.

Те ж саме сказали в музичному і медичному училищах та електромеханічному технікумі.

У технологічному інституті побутового обслуговування спортсмена відшили на тій підставі, що сякий-такий невеличкий зал використовується навіть без кількахвилинної паузи, та й то ніяк не вдається «пропускати» через нього усіх студентів.

— До нашого залу не втиснетесь, — опечалили спортсмена в кооперативному технікумі. — Дуже крихітний він. Й до того інтенсивно експлуатується, що коли хтось підкине вгору шапку — зависає у повітрі. А от у зал обласної ради товариства «Спартак» не те що втиснутися, а вільно зайти можете — споруда велика, двоповерхова. Між іншим, поруч знаходиться. Хоч на чемпіона світу готуйтеся! Отож туди й ідіть.

Майбутній чемпіон країни, а можливо, й світу пішов.

— Тихіше, якомога тихіше розмовляйте, — зацитькали на нього, як тільки зайшов і привітався.

— А чому? — здивувався хлопець.

— До біди недалеко. Стеля обвалитися може. Зал в аварійному стані. Капітально ремонтувати його треба...

Гімнаст, борець та ще й стрілець із лука вискочив із спортивного залу так, неначе ним із лука вистрілили.

Кажуть, що в місті Хмельницькому, де усе це було, його з тих пір більше ніхто не бачив.

М. ПАЛЬЧИК.

КЛУМБА І ТУМБА

Як сон з весняних кольорів,
Як пісня тиха й ніжна,
На шумнім заводськім дворі
Постала клумба пишна.

Радів трудящий колектив
Тому кутку природи...
...І сталось так:
Якось ходив
Директор по заводу.

Наткнувсь на клумбу. Зупинивсь.
Зирнувши в бік нарцисів.
За щоку взявся і скривився:
— Негайно!.. Вирвать к бісу!..

В той час директор був не сам:
З ним тюпав мимо клумби
Чи третій, чи четвертий зам —
Верткий Оникій Тумба.

Тож намотавши все на вус,
Він приступив до діла:
Десь подзвонив,
Кудись метнувсь —
Робочу треба силу!

Бо завдання не із простих:
В руках умілих — козир!
...Вже хтось парканчик зняти
встиг,
Уже реве бульдозер;

Ще трохи
Й згасне квітів жар,
Лишиться місце голе...
Та раптом звідкись
Секретар
З'явився. Комсомолу.

Од гніву хлопець побілів,
Кричить: — Не руште клумби!
— А це директор повелів! —
Сказав Оникій Тумба.—

Та комсомольський ватажок —
Хлопчина із бувалих:
Робочих вмовив,
Щоб квіток
Поки що не чіпали,

І до директора помчав
Із швидкістю ракети.
Влетівши, скаржитись почав
З порога кабінету:

— Хомо Петровичу, скажіть,
Ви що, супроти квітів?
...Директор
Одірвавсь на мить
Від документів-звітів.

А секретар вже далі вів:
— Ми — молодь — так
старались,
Щоб наш завод,
Мов сад зацвів,
Щоб легше працювалось;

Садили не в робочий час
Тюльпани ми й нарциси...
А ви дали такий наказ!..
— Який?
— Все вирвать к бісу!

Хома Петрович з крісла встав.
Узявсь за праву щоку
І головою похитав:
— Ну й Тумба, ну й морока!

Я справді
Бовкнув мимохідь
І справді вирвать хочу —
Свій кутній зуб.
Бо так болить,
Що вже не сплю дві ночі!..

* * *

Вціліли квіти — хай ростуть,
Хай молодь їх леліє...
Але не в квітах, друзі, суть —
Мав інше на меті я,
У вірші борячись зі злом:
Адже Оникій Тумба
Ось так
Вирішує часом
Щось більше,
Ніж про клумбу...

Іван НЕМИРОВИЧ.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

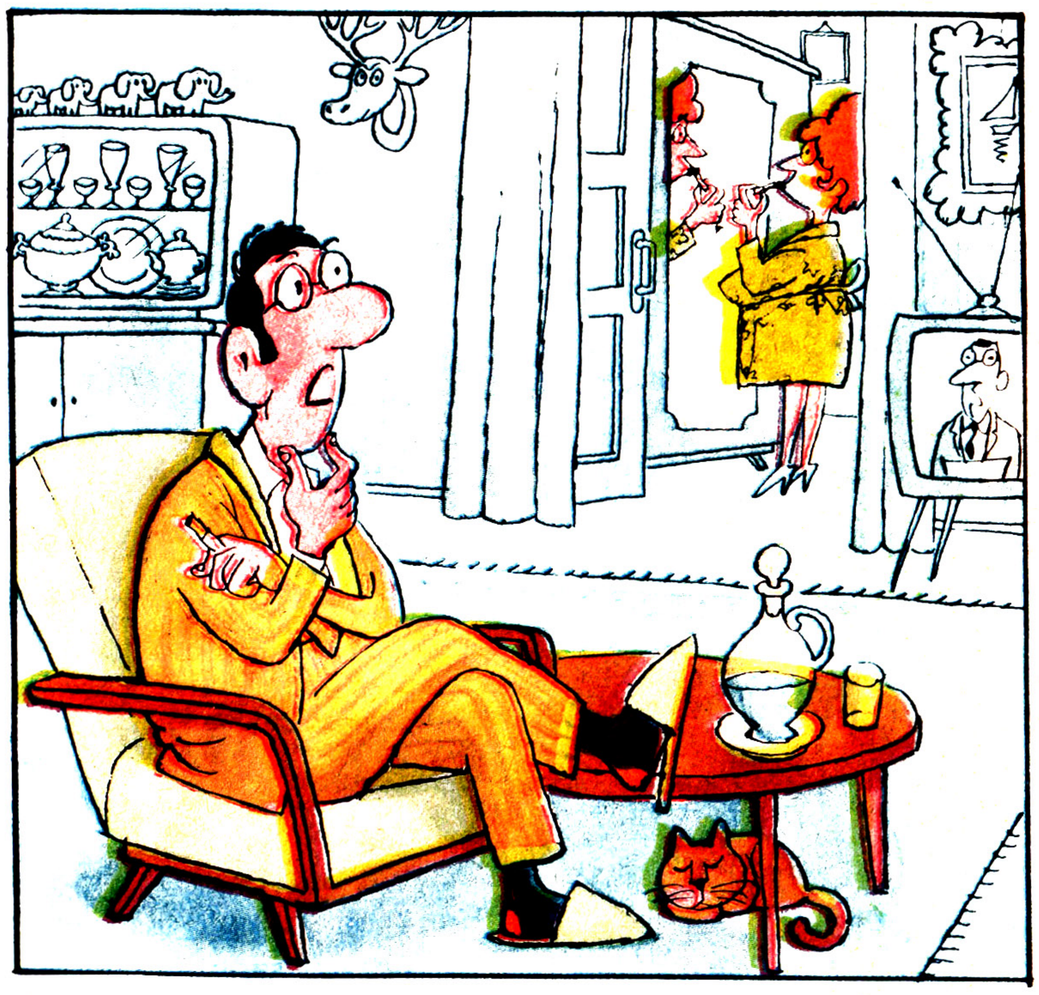

— Аж незручно: живемо в одному місті, а вже скоро рік, як матері рідної не бачив!..

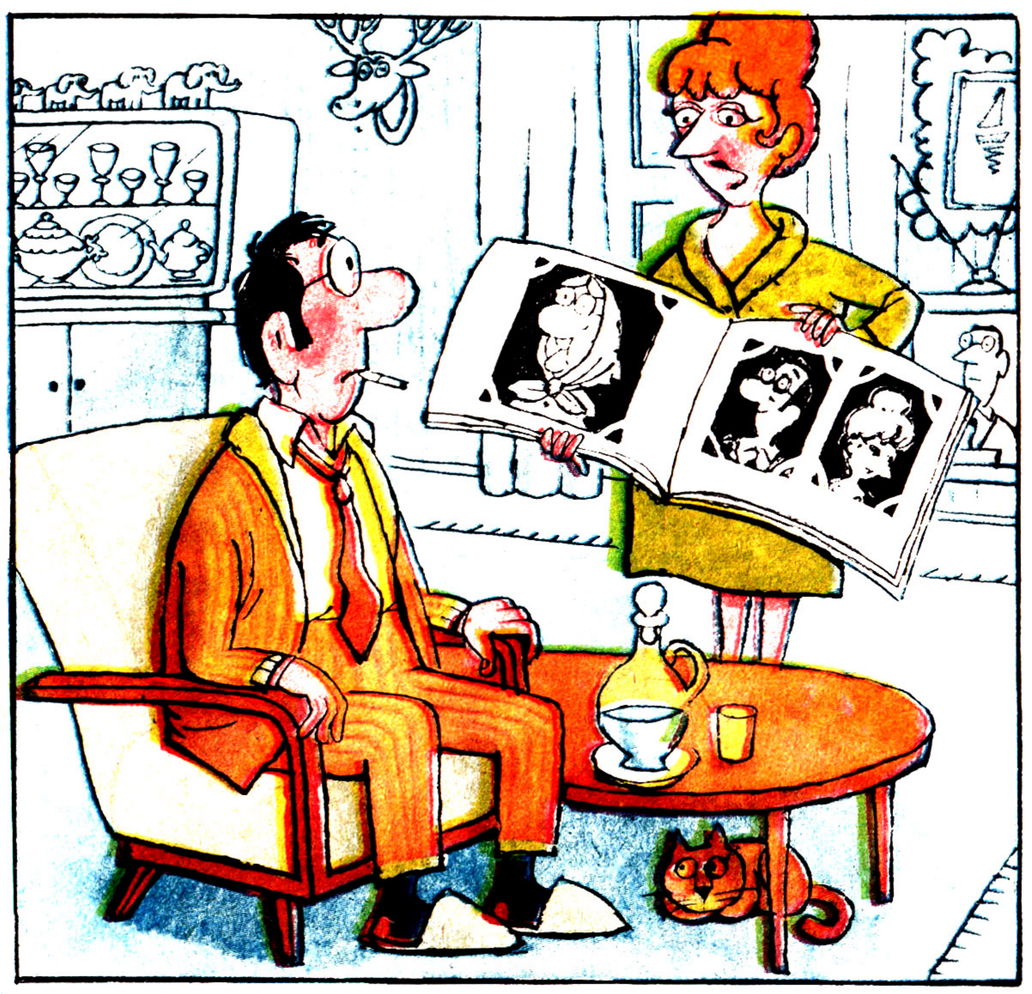

— Подумаєш — велике горе! На — подивися!

ЯК ПРИРОБИТИ ГРОШЕЙ

НАЙЩИРІША ПОРАДА

Способів, як заробити гроші, є чимало. Найпоширеніший з них — це чесно працювати. Але це метод, як кажуть, для більшості. Тобто, відомий метод. Нас цікавить метод для меншості. Тобто для тих людей, які знають і отой широковідомий, але не проти б, скажімо, оволодіти й іншим методом приробітку грошей. І то таким, щоб без запаху криміналу. Є й такий. Це працювати за сумісництвом.

Саме цей спосіб приробітку був відомий двом асистентам-патанатомам із Івано-Франківського медичного інституту: Євгенові Григоровичу Ткаченку та Терентієві Федоровичу Кошику. Патанатоми, або, як ще їх називають — прозектори, знали про цей спосіб багато, але не все. Знали, наприклад, як одержувати гроші, коли їхати за тими грішми, де розписуватися у відомості. Не знали тільки одного. А саме: за сумісництвом теж треба працювати. Оцієї незначної, так би мовити, дрібнички вони і не врахували.

І саме про цю незначну деталь ку й не нагадали їм ні головлікар Надвірнянської райлікарні О. Іванчук, ні його заступник по лікувальній частині Д. Симовоник, коли оформляли у себе обох їх на роботу за сумісництвом як лікарів. Чи то й самі того закону не знали, чи то за поспіхом забули сказати:

«Ви ж ото, товариші, й на роботу приїжджайте!»

Не нагадали. Тепер за них доводиться заднім числом ревізорам із КРУ* роз'яснювати, що воно й до чого. Як треба працювати, за що гроші одержувати. Словом, дорослих, високоосвічених людей вчать, як першокласників. Морально, так би мовити, принижують. Мало того, що морально. Тепер уже й матеріально. Просто в очі (і не соромляться! кажуть: «Хлопці, віддайте гроші».

— Чого це раптом? З якої рації? — цікавляться в свою чергу товариші асистенти. — А ми звідки знали, що треба було щодня на роботу в лікарню їздити? Хто нам про це казав?

Справді: хто? Ніхто. Бувало, правда, викликали товаришів прозекторів на район. Але рідко. Тоді товариші їздили. Євген Григорович, приміром, їхав із великим задоволенням. Особливо в Долину чи Яремче того ж таки Надвірнянського району. Тобто туди, де й рахувався на роботі. А раз рахувався і одержував за це півставки, то уже в Долині чи Яремчі за консультації плати не повинен був брати. А Євген Григорович брав. А чому? Тому, що й цього товаришеві ніхто не роз'яснив. Звідки ж він знав, де можна, а де зась. Знав (ще в дитинстві вчили), що, коли дають — бери, коли б'ють — тікай. Євгена Григоровича ніхто не бив, отож він і не тікав, а гроші давали — брав. Та й які там гроші?! Аж соромно цифру називати. Не гроші — копійки: 7 кербе і 50 коп. за консультацію. Кіт наплакав. Чи варто й згадувати!

А тепер у тому ж таки КРУ не тільки згадують, а ще й мораль ученим людям читають. Ніби вже й справді тут тільки їхня вина. Ніби за якихось півроку ніхто не бачив, що в середньому патанатоми у Надвірну приїжджали тільки раз на місяць. І то не обидва одразу, а поодинці. Чергувалися товариші. А зарплату вивозили регулярно і вивезли у супрязі 1347 карбованців і 57 копійок. (Консультацій ми сюди не включаємо).

Отже, як приробити грошей, ми вже знаємо. Треба працювати за сумісництвом. Законом це дозволено. Але ще раз підкреслюємо — працювати.

Олекса ФЕДОРЕНКО.

* КРУ — Контрольно-ревізійне управління (а в т.).

ДОРОЖНЯ ПРИГОДА

Мал. В. ГОРБАЧОВА

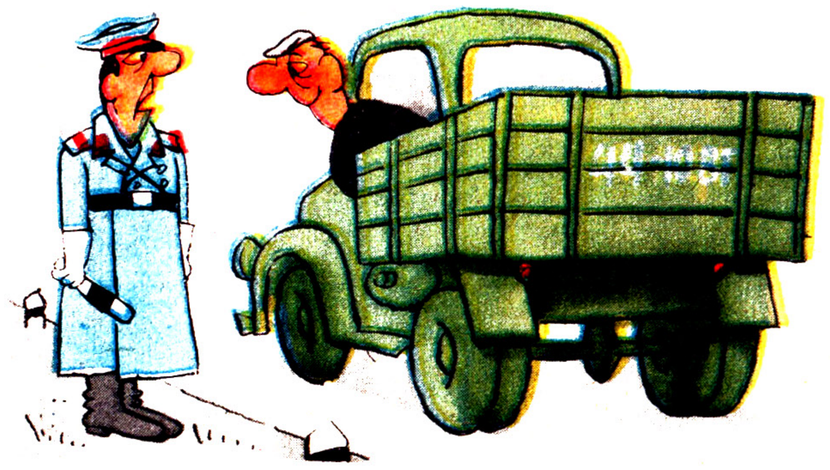

— Ану, дихни!..

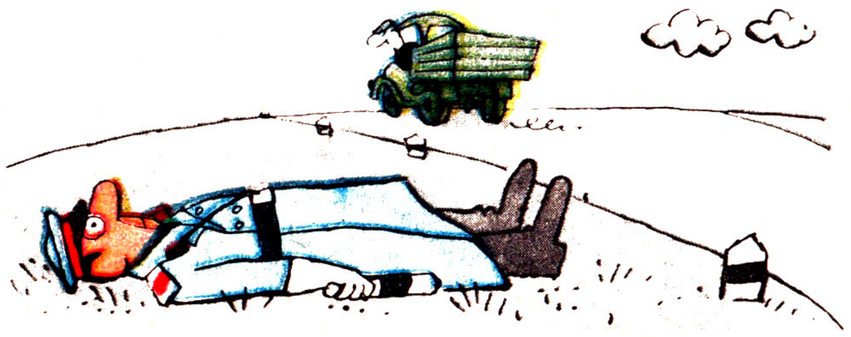

. . . . . .

Перець продовжує свій рейд по автотрасах республіки

Уривки з щоденника

«...Тепер мені зрозуміло, звідкіля береться дефіцит паперу. Після повернення до Києва негайно подам Держпланові відповідні пропозиції. Виявляється, папір «з'їдає» автоінспекція! Ось характерний приклад. Автоінспектори лише одного району — Івано-Франківського — за десять цьогорічних місяців витратили на протоколи три з гаком тонни паперу. Не менше половини разом із гаком пішло на протокольне обслуговування шоферів колгоспу «Ленінська іскра».

Спочатку було зафіксовано тимчасовий дальтонізм у І. М. Клишка — усі навколишні предмети він бачив виключно в зеленому кольорі. Навіть симпатичні рожеві чортики, що стрибали перед ним на радіаторі, ввижалися йому зеленими... Потім аналогічну хворобу зафіксували у І. П. Говедзина. По тому була задокументована стійка втрата пам'яті у Д. І. Йосипова — мало того, що він не мав при собі шоферського посвідчення і шляхового листа, так іще й ніяк не міг пригадати, куди та навіщо жене колгоспну машину. Те ж саме сталося з І. П. Бендесом. Аси великої дороги Я. П. Бочак і Л. Н. Петровський несподівано розучилися оглядати перед виїздом свої грузовики, а тому вирвалися з гаража, маючи такі несправності в машинах, що ледве не удостоїлися останнього поклону групи товаришів. Ще кілька кілограмів протоколу... і т. д. і т. п.

Отож моя пропозиція — випускати для автоінспекторських літописів якийсь синтетичний замінник паперу. І дефіцит буде ліквідовано...

* * *

...Сьогодні перетнув кордон Одеської області і зразу ж зустрівся з піснею. Назустріч, похилившись на сорок градусів, мчав мотоцикл, і звідтіля неслося — «Е-е-ех, дороги...» Його наздоганяв — теж із сорокаградусним креном — автомобіль, з якого чулося — «Ходили ми походами в далекії моря...»

Сорок градусів виявилися спільними для обох вокалістів, проте пісенний репертуар — діаметрально протилежним. Мотоцикліст віддавав перевагу сухопутним пісням, автомобіліст — виключно морським. Мене завжди цікавлять оригінальні люди. Вирішив познайомитися зі співаками поближче, і тут же все стало зрозумілим. Мотоцикліст Глібов керує відділом в Одеському виробничому управлінні вантажного автотранспорту — організації суто земній, автомобіліст же Маймескул — гаражем в овіяній морською романтикою Ізмаїльській конторі «Торгмортрансу».

Як усе-таки оточення, в якому перебуває людина, впливає на її смаки та уподобання!..

* * *

...У Ворошиловградській області одержав листа від завідуючого гаражем Новоісківської автоколони № 12 Ковальова. «Знаходячись у стані підвищеної емоційності, викликаному нормальною для кожного здорового водія дозою випивки без закуски,— пише він, — я за всіма правилами протаранив «Москвичем» 85-26 ЛУК машину, що нахабно перла мені назустріч. Зрозуміло, таран не обійшовся без жертв. Але який таран обходиться без них!! Вимагаю для водіїв з підвищеною емоційністю відводити окремі шляхи, на яких їх — водіїв — не дратував би усілякий зустрічний транспорт».

Ну, що ж — громадянин Ковальов має рацію. Таким, як він, і справді треба надавати можливість вояжувати спеціальними шляхами. Тільки не в кабіні, а в кузові. Бажано в закритому. З гратами на дверях та віконцях!»

Народні усмішки

ВЕЛИКА ГАРАНТІЯ

Вбігає жінка в телеательє:

— Три дні, як купила телевізор і вже не працює! А гарантія дається ж на два роки. Може, ви мені скажете, що це означає?

— А це, шановна, означає, що телевізор ваш два роки безплатно будемо ремонтувати, — відповів телемайстер.

— О боже!.. Аж два роки... Та раніше ж ремонтували тільки рік...

Повідомив М. Ф. ПИЖИК
з с. Скраглівки Бердичівського району Житомирської області.

НЕ ПО-НАШОМУ...

Бабуся вирішила купити своєму онукові на день народження транзисторний радіоприймач. Показав їй продавець один, ввімкнув. Послухала бабуся, повертіла його в руках, щось не сподобався. Продавець подав другий. Подивилася, послухала вона і другий, потім похитала невдоволено головою та й каже:

— Давайте я краще візьму перший, бо цей щось не по-нашому балакає...

ДИМОВЕ ОПАЛЕННЯ

На уроці фізики учитель пояснює, які є види опалення будинків:

— Парове — це коли по трубах надходить у батареї пара. Водяне — це коли в батареї іде гаряча вода. Газове — це коли в грубці горить газ... А тепер скажи, Васю, яке опалення у вашому будинку?

— Димове, — випалив той, не задумуючись.

— Як це димове? — здивовано питає учитель.

— Бо моя мати як затопить піч, то повнісінька хата диму...

Повідомив А. О. АЛБУЛОВ
з м. Києва.

ОСВІДЧЕННЯ

— Ви з кожним днем кращаєте! — зауважив хлопець дівчині.

— Бо дотримуюся дієти.

— Цікаво, а яка вона?

— Чорний хліб і вода.

— І як довго ви триматиметесь цієї дієти?

— Вічно.

— Люба! Будьте моєю дружиною!

УСЕ ПРАВИЛЬНО

— Ось подивіться, голубе, я знайшов у чарці вашого вина сиве волосся! — обурено сказав відвідувач ресторану.

— В цьому немає нічого дивного. Це дуже старе вино, — відповів офіціант.

Повідомив Т. БІЛОУС
з с. Іванопілля Донецької обл.

ХІБА Ж ВИННА!..

До директора «Гастроному» звернувся п'яний покупець:

— З мене продавщиця взяла за пляшку вина вдвічі більше, аніж вона коштує.

— Це правда, що ви взяли з оцього громадянина за вино вдвічі дорожче? — суворо запитав директор дівчину за прилавком.

— Та хіба ж я винна, що в нього в очах двоїться?! Я йому подала одну пляшку, а він заплатив за дві!..

П'Ю РІДКО

— Чи часто ви п'єте? — запитав лікар у пацієнта.

— Ні, рідко, але запоями...

— Коли ж був останній?

— Та ще років двадцять тому!

— А коли скінчився?.. — допитується лікар.

— Та оце ж іще й досі тягнеться.

Надіслав О. КОЗИР
з м. Києва.

НА екзамені...

(Із студентського гумору)

Відомо, що й серед студентів трапляються ледарі. До таких належав і Кока Свистун. Дбав він більше про свої кучері та бакенбарди, а не про підготовку до заліку з російської літератури. Вечорами, коли його однокурсники й однокурсниці схилялись над підручниками, Кока частенько схилявся над пластмасовим столиком у продимленому залі поганенького буфету. Схилиться ото й думає:

— Якось воно буде... попрошу в Олега конспект... Пару ночей над ним посиджу. Професор у нас лагідний, добрий. Якось проскочу...

І от настав день заліку. Під дверима аудиторії стояв і Кока Свистун, ждучи своєї черги.

По тому, якими виходили студенти з аудиторії, можна було здогадуватись, хто яку оцінку одержав: одні вилітали веселі, сяючі, інші — тихо виходили, спохмурнілі.

Підійшла черга й Коки Свистуна.

— «Былое и думы» Герцена читали? — спокійно, майже тихо спитав викладач.

— Сталося так, професоре, що ніяк не міг дістати цієї книжки — все на руках вона і на руках. Але я знаю і зміст твору, знаю і його велике значення і можу вам відповідати...

— Та-а-ак! — професор якусь хвилину помовчав. А тоді:

— Ну, а «Кто виноват»?..

Кока ніби й ждав цього запитання, яке давало йому змогу ще раз усе пояснити.

— Звичайно, я винуват! Треба мені було знайти все-таки цю книгу, може, і в інші бібліотеки треба було податися. Але я в курсі діла, професоре, відповідати можу...

— Ясно! — глянув з усмішкою на Коку професор. — З Герценом у вас погано. А як у вас із Чернишевським?

Кока знизав плечима. Мовляв, хто його знає.

— Ну, а «Что делать?..».

Кока закліпав очима:

— Та, мабуть, доведеться мені вже восени цей залік вам складати.

— Оце вірно! Я теж так думаю!

Зачувши такі слова, Кока Свистун круто повернувся і, не мовивши ні словечка, швидко зник за дверима.

Степан ОЛІЙНИК.

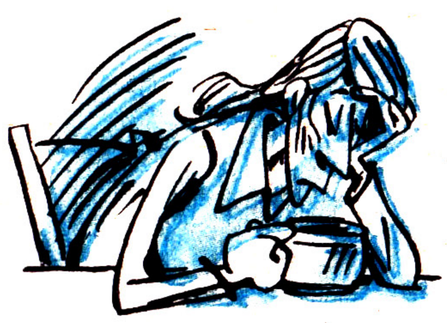

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Картини з життя первісної людини

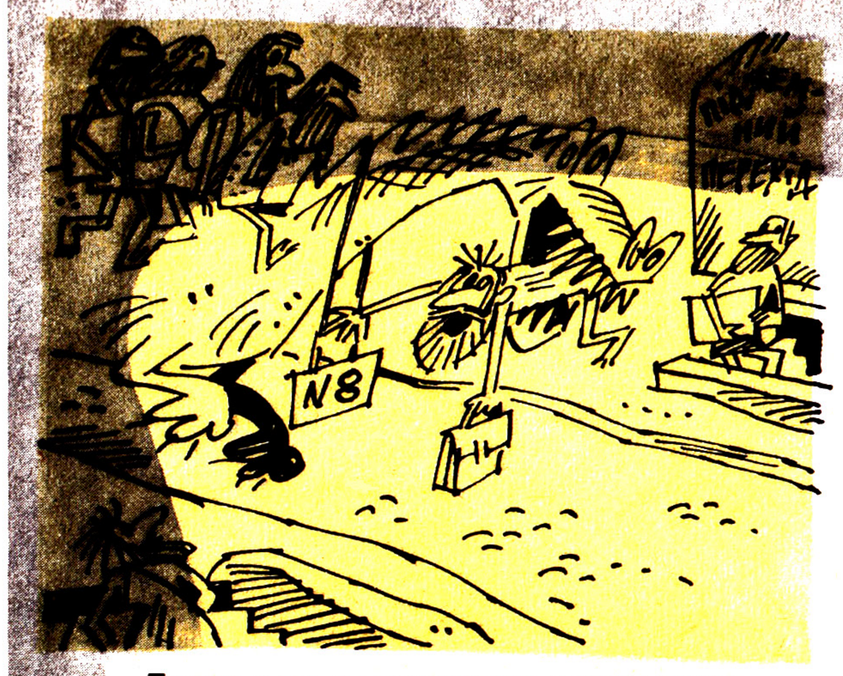

Перша кара за порушення правил вуличного руху пішоходом...

— Сам бачиш, що проблема скорочення штатів у нас постала дуже гостро...

— А ти чому своїх грошей не зберігаєш в ощадкасі?

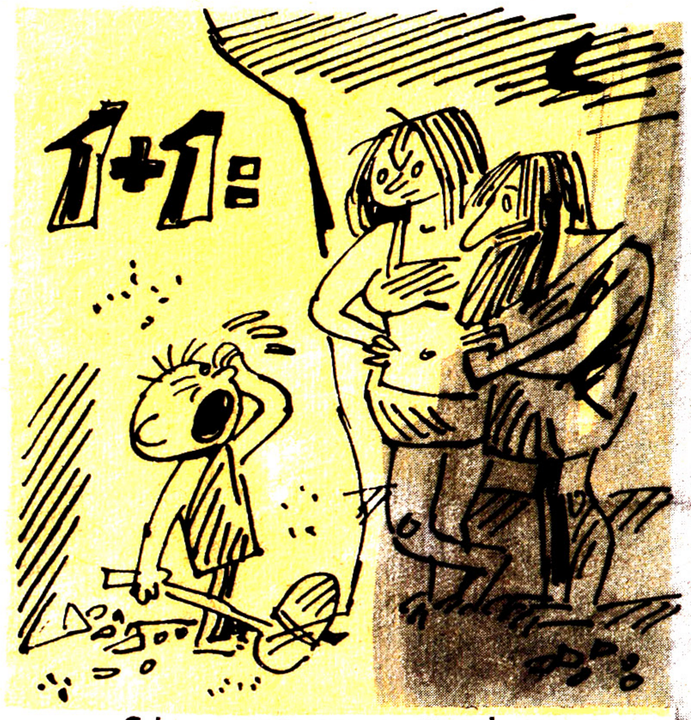

— Стільки задають у школі, що я навіть за ніч не встиг виконати домашнього завдання!

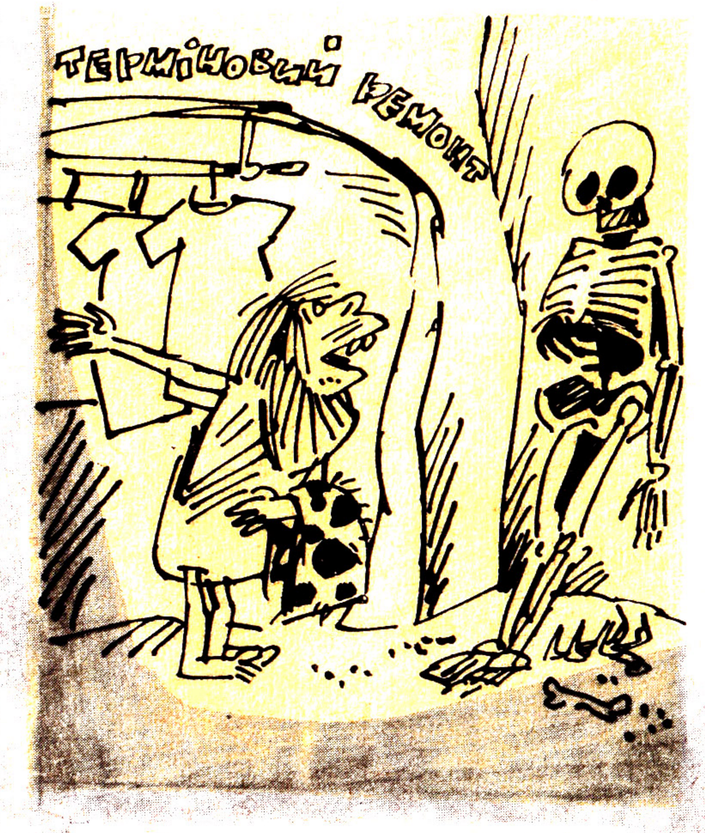

— Вже готове ваше замовлення.

— Чому це ви залізним знаряддям не користуєтесь?

— А його у нас на складі іржа поїла.

З олівцем по колишньому райцентру

Село як село. Як і чимало інших сіл у Бобровицькому районі Чернігівської області. Є в ньому два великих колгоспи; як у багатьох великих селах, є цегельний завод. Є відділення «Сільгосптехніки», інкубаторна станція, лікарня, аж чотири школи. І живе в тому звичайному селі сім тисяч чоловік.

І все ж таки є в цьому селі щось таке, що відрізняє його від багатьох інших. Що саме — спершу навіть не збагнеш. Та поступово, знайомлячись із його чудовими працьовитими жителями, починаєш розуміти: саме жителями і відрізняється Нова Басань, а точніше — їхньою манерою розповідати.

Про що б мешканець Нової Басані не розповідав, він обов'язково скаже, зітхнувши:

— От колись було...

І стільки в цих словах скорботи, стільки невимовного суму, аж жаль стає бідолахи.

— От колись було, — каже житель і поринає у спогади.

Він згадує, що колись у селі працювала баня, і принаймні раз на тиждень він міг відвідати цей чудовий заклад гігієни.

— От колись було, — мовить він і захоплено розповідає, як брав в одну руку примус, в іншу — велосипед і йшов до майстерні. А звідти вже не йшов, а їхав на полагодженому велосипеді і з відремонтованим примусом на багажнику.

— От колись було... — і знову спогади. Про те, як ходив до годинникового майстра, ніби до свого знайомого. Для цього досить було тільки годинникові заведедувати! А тепер...

— От колись було! Був майстер, який ремонтував телевізор. І зарядка газового балона не була такою пекучою проблемою. І були у селі...

Ет, багато чого тут колись було. А тепер? Тепер на бані висить здоровезний замок. Другий рік ходять чутки, нібито баню ремонтуватимуть. Але голова сільради В. П. Сльозко до тих чуток ставиться нейтрально: офіційно їх не підтверджує, проте й не спростовує.

Тепер немає в селі майстерні, де можна було б щось відремонтувати. Одного чудового дня вона зачинилася назавжди. І майстри зникли. Правда, годинникар часом, кажуть, навідується, проте робить це так несподівано і зникає так оперативно, що людям до нього навіть добігти не встигають.

Коли ж зіпсується телевізор чи, не приведи господи, холодильник — це вже справжня біда. Або новий купуй, або вези ремонтувати за тридев'ять земель.

Тепер і зарядка газових балонів — проблема з проблем. Є механік у колгоспі «Дружба», який за це мусить відповідати. От до нього й ідуть на уклін, несучи на плечах порожні балони.

— Не відмов, — благають.

А механіку поспішати нікуди. Він чекає, поки тих порожніх балонів ціла машина набереться. Може й півроку чекати. І лише тоді їде заряджати. А потім із зарядженими балонами до себе на подвір'я вертається. Хай, хто хоче, приходить, звалює на спину і тягне.

Колись були розмови про новий клуб, навіть гроші виділили... Тепер і про гроші забули, і розмови припинилися,

Була колись у селі чайна. На весь район славилася. Тут і смачно готували, і добре подавали. Тепер і відвідувачі чайну лають, і районна газета критикує...

— От колись було, — задумливо крутять вуса сиві діди і чухають потилиці парубки.

А, до речі, це «колись» було зовсім недавно. Коли село Нова Басань було райцентром. Тоді було все! Тепер же про колишній райцентр забули. Забули в райвиконкомі. Забули в райспоживспілці. Забули в Бобровицькому комбінаті комунальних послуг. Забудькуватість якраз і є найдивнішим у цій історії. Геть-чисто всі забули, кому слід було б пам'ятати — хоча б за своїми безпосередніми обов'язками. Тим паче, що жителі Нової Басані не раз нагадували про себе. І усно, і письмово.

Що ж, нагадаємо ще й ми...

З олівцем мандрували, записували і малювали **Ю. ПРОКОПЕНКО** та **В. ГЛИВЕНКО.**

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Що за пиятика на вулиці?
— Та ми п'ятнадцять діб не бачилися, товаришу старшина...

perec-ua.

МИМОХІДЬ

Вона так старанно і довго приховувала свій вік, що зрештою справді не могла вгадати, скільки їй років.

—

Дуже боявся, що жінка побачить його сни, а тому завжди прикривав голову ковдрою.

Тримай вуха гостро, руки на швах, язик за зубами, ніс за вітром, камінь за пазухою і... дулю в кишені.

—

Якщо не можеш стояти на ногах, тримай себе в руках.

—

Кидав слова на вітер, не знаючи його напрямку.

Він був такий обережний, що, купуючи кота в мішку, боявся, щоб йому не підсунули свиню.

—

Старанний двірник вважав, що, виходячи з квартири, завжди треба витирати ноги.

(З білоруського журналу «ВОЖИК»).

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

ПРИМХИ ЛОТЕРЕЇ

Лотерейне щастя оманливе: ніколи не вгадаєш, коли виграєш. Через те далеко не всякий наважується того щастя спробувати.

Робітниця Чигиринської шкіргалантерейної фабрики Н. З. Касимова теж не дуже вірить у свою лотерейну зірку. І коли обліковець Чайковська, видаючи Н. З. Касимовій зарплату, хотіла продати їй лотерейний квиток, вона взяти його відмовилась. Відмовилась і... тут же програла: не видала обліковець Чайковська їй зарплати.

Он яким боком іноді обертається лотерейна доля-підступниця!

До залізничника з м. Шепетівки на Хмельниччині т. Войтюка та доля виявилась дещо милостивішою: виграв Войтюк у березні цього року по лотереї електропрасну з терморегулятором. Поздоровили щасливця у місцевій ощадкасі й послали до магазину «Дружба», де виграш йому в урочистій обстановці мали вручити.

Але у магазині «Дружба» громадянинові Войтюкові сказали:

— Немає у нас таких електропрасок. Хочете — почекайте, а хочете — доплатіть 3 крб. 50 коп., і ми вам вручимо іншу праску.

Не захотів громадянин Войтюк псувати собі урочистого моменту доплатою 3 карбованців 50 коп. Вирішив почекати.

Чекає ось уже кілька місяців. Ні, таки справді, примхливе воно — оте лотерейне щастя!

В. БОЙЧУК.

Мал. И. КОГАНА

— Хвилинку! Ви пропонували 200 карбованців хабаря, а дали 170?!
— А прибутковий податок, а бездітність...

Операція „Еритема“

У приймальню вони зайшли втрьох і тут таки почули від гарно вишколеної секретарки:

— Не приймає, зайнятий! Просив не турбувати!

Але діди (наймолодшому з трьох пішов шістдесят п'ятий) теж були граматиковані:

— Сам кликав. Оббивку дивану ти зробиш?

І всі троє повалили у оббиті чорним дерматином двері. Заспокоєна секретарка всілася на своє місце, прогавивши при тому одну деталь: хтось із дідів висмикнув з англійського замка ключик і, коли двері за дідами зачинилися, вона виявилась повністю ізольованою від свого начальника, а начальник від неї. Тепер з кабінету можна було вийти, увійти туди без допомоги слюсаря не зміг би ніхто.

За столом у кабінеті сидів квітучий мужчина, з тих, які дуже подобаються своїм тещам. Про таких тещі із замилуванням кажуть: «Мій зять самостоятельний мужчина». Квітучий мужчина був у тому віці, коли людина перебуває на середині дороги між початком трудової діяльності, першою доганою, пенсією і заміткою в газеті, підписаною: «група товаришів». Років мужчині було десь так під сорок п'ять, керував він будівельним трестом і звали його Анатолієм Кириловичем. Прізвище його залишимо в таємниці.

Анатолій Кирилович побачив непроханих візитерів і зробив гримасу, яку робить людина, коли їй у борщ влітає раптом муха.

— Я ж просив...

— І ми просили,— сказав один із дідів,— і не раз просили.

Анатолій Кирилович скривився, але змушений був запросити дідів сісти,

— Ви, товариші, з народного контролю, я знаю вас...

— Точно,— погодились усі троє.

— Так от, цими питаннями відає мій заступник...

Але його рішуче перебили:

— Заступнику — заступникове, вам — ваше. Будьте такі люб'язні, підійдіть до вікна.

В голосах їхніх було стільки криги, що йому зробилося зимно і незатишно. Але він вирішив їх не дратувати і підійшов до вікна.

— Який ми бачимо приємний видик? — почав найстарший і найдебеліший дід. Другий дід, середульший за віком, але найвищий за зростом, деталізував, що ж то за «приємний видик»:

— Ми бачимо недобудовану школу і не розпочате будівництво бані. Крім того, ми бачимо он-он ген в бур'янах розібраний, або, делікатно кажучи, не змонтований кран, який скоро піде на металобрухт.

— І ще,— втрутився наймолодший, тому й найжвавіший дід,— ми бачимо котлован, що вже самозасипається, і стіни недобудованого дитсадка, що вже саморуйнуються.

— От і все, що ми бачимо,— підвів риску найстарший дід,— а тому просимо вас, Анатолію Кириловичу, на диванчик.

Негарне передчуття огорнуло душу Анатолія Кириловича, він з'їжився, але на диван сів.

— Ні, ні,— сказав середульший дід,— ви не сідайте, ви лягайте. Животиком донизу, спинкою догори, бручки ми вам не попсуємо, гріх такі бручки псувати, чиста шерсть без всяких там ловсанів. Так що бручки доведеться спустити...

— Для чого? — гикнув Анатолій Кирилович. Діди нічого не відповіли, вони насувались на нього, як грозова хмара.

...Секретарку здивували незнайомі і незвичні звуки, що долинали з кабінету. «Вже, мабуть, і обббивають,— подумала вона,— ач як стараються, аж ляскає. А начальничок мій вказівки їм дає...».

Але вона помилялась — діди не обббивали, а били. Анатолій Кириловичу вказівок давати не міг, бо били саме його. Коли б секретарка на хвилинку побачила цю картину, її фарбоване, руде, з рожевим відтінком, волосся посивіло б крізь фарбу. Її безпосередній, грізний начальник лежав на дивані, один з дідів сидів йому на плечах, другий на ногах, а третій, як добрий молотник ціпом, обробляв нагайкою ті місця, які природа придумала людині спеціально для уколів пеніциліну. Правда, з гуманною метою, аби не порвати шкіри, ці місця були соромливо прикриті якоюсь синтетичною цераткою.

Анатолій Кирилович вищав, як заєць, якого вовк почав їсти чомусь з хвоста, але всі звуки залишалися в кабінеті. Частково їх поглинав диван, а решта не могла прорватися крізь подвійні, з тамбуром, обббиті дерматином двері.

Дід бив і примовляв:

— Тобі з народного контролю писали — не слухав! На бюро тебе пісочили — не допомогло! З області комісія приїхала, ти їй очі замилив! Міністр тобі догану вліпив — ти й вухом не повів! На сесії міськради тебе слухали — з тебе, як з гуски вода! Доки ж це можна? Не червоніло в тебе лице за твої фокуси, червоній іншим місцем. А на!, а на!, а на!

— Досить, Макаре, — сказав найстарший дід,— рука змліє, а в тебе ще роботи багато, не він один такий. Вставай,— наказав він, Анатолію Кириловичу. Поки Анатолій Кирилович, схлипуючи і підтягуючи «бручки», вставав з дивану, дід кинув одним оком на якийсь список:

— Значить, так. Хто у нас тут залишився? Завкомунгоспу Кравець. Розвів свинюшник у місті і ні на які сигнали не зважає. Цьому, Макаре, сипатимеш, поки сили вистачить. Далі. Голова споживчої кооперації Часниченко, цей теж заслужив. Потім начальник контори зв'язку, так, так... Директор їдальні № 2...

— Одставить,— сказав другий дід.

— Як то одставить? Годують людей чим попало, а ти — «одставить».

— Прізвище директора Коробко. При перевірці виявилось, що це жінка.

— Да-а, до дамського полу ця метода не підходить.

— Нічого,— заспокоїв дід Макар,— кухарю всипемо. Там таке сурло наїв, витримає.

— Я буду скаржитись, я вас під суд...— шморгнув носом Анатолій Кирилович.

Діди розреготалися:

— Не будеш, голубчику, посоромишся. Свідків нема? Нема. Хіба в такому ділі твоя секретарка може бути свідком? Кому ж ти ці місця зважишся показати, де в тебе зачервонілося, або як по медичному — еритема? А голослівно не повіриться. Ти краще нас не лякай, вважай, що ми тебе полоскотали, бо як справа з місця не зрушиться, а ми через кілька тижнів зайдемо, то начувайся...— і дід Макар помахав на нього старою, ще з партизанських часів, нагайкою.

Діди пішли, а сам Анатолій Кирилович подався пішки на об'єкти. Ні в кабінеті, ні в машині він не міг сидіти фізично.

* * *

Установами поповзла страшна чутка: в місті діє каральна експедиція дідів, що вдається до терористичних актів з допомогою нагайки. Служилі люди старалися без крайньої потреби в кабінетах не затримуватись, наближались до сфер своєї діяльності. Пошепки передавалися з уст в уста імена жертв каральної експедиції з кодовою назвою «Операція «Еритема». Серед потерпілих значилися дуже солідні люди. Велика паніка охопила невелике місто.

...Діда Макара я знаю особисто. Зробив спробу випитати в нього, чи мають ці чутки під собою грунт. Дід Макар замахав руками:

— Ет, чого люди не сплетуть! Діло було як? Похилився на вулиці у нас стовп з проводкою. Думаю, впаде, біди наробить, електрикою вб'є когось. Ходив до них у електромережу, ходив, писав, писав — нічого не допомагає. Взяв сокиру, приходжу до головного інженера. Він сокиру побачив, зблід: «Діду, не вбивайте! Ставпа піднімемо, небезпеку ліквідуємо, не вбивайте!» Кажу: «Тю, дурний, хіба я вбивати прийшов? Я сокиру приніс, щоб останнє попередження зробити — не поставите ставпа, зрубаю його до дідькової мами. От для чого сокира». Йду назад — ставп стоїть, як штик... А люди що сплели?

Потім дід подумав, помовчав і додав:

— А взагалі спосіб хороший. Варто було б таких не лише словом бити. Справді, що з ними робити, з тими, котрі слів не розуміють? Пишуть їм, кажуть їм, попереджають їх, застерігають їх, просять їх, вмовляють їх, учать їх, а з них як з гусака вода. Кажуть — бий на совість йому. А як же ж ти йому на совість битимеш, коли нема у нього совісті? От і варто було б бити по іншому місці, котре є у всіх — і у совісних, і в безсовісних.

...Справи у місті поліпшуються, але чутки ходять, що операція «Еритема» триває. В зв'язку з цим, багато хто у нашому місті терміново вчиться червоніти. Краще ж коли почервоніє обличчя, ніж...

Микола БІЛКУН.

Пилип КАПЕЛЬГОРОДСЬКИЙ

ДО 90-ЛІТТЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

Ніколи, ніколи не забути мені хвилин, коли я трепетливо стояв, а мого першого фейлетона — «Хто кооперативні кози доїв?» Пилип Капельгородський спокійненько читав.

Глибоко шанований нами письменник-сатирик П. Капельгородський нікому із молодих авторів не одмовляв дати тепле порадливе слово.

У ті двадцяті роки в Полтаві виходили газети «Більшовик Полтавщини», «Робітник» і літературно-художній журнал «Наше слово». У цих часописах Пилип Йосипович працював редактором мови.

Володіючи неабияким сатирично-гумористичним талантом, Пилип Йосипович свій літературний хист від щирого серця віддавав світлим комуністичним ідеалам, гостро-сміховинним пером вірно і чесно служив радянському народові.

Подаємо із його численного сміховинного доробку гумореску «Прейскурант отця Максима».

Олександр КОВІНЬКА.

Прейскурант отця Максима

Село Попівка живе по-божому: церква, як писанка, піп — як вареник у сметані, люди — як вівці на тирлищі.

— До вашої милості, отче Максиме... Баба моя, вибачте на цім слові, — того...

— Ага... Це добре, що вона — того... Хвалю, хвалю... Хрестини чи похорони?

— Та поки що хрестини, отче Максиме.

— Ну, що ж? І хрестини — боже діло. Можна й хрестини. Тобі як, повним чином?

— Та мені, правду казати, хоч би й ніяк. Це все — Явдоха, баба моя, пристала: хрести та й хрести... Інші он тепер до сельбудів носять, а вона — в одну душу: очі, каже, тобі видряпаю, як понесеш. Там йому, каже, в сельбуді таку собачу кличку дадуть, що тоді хоч гавкай до нього...

— А це вона — правильно. Там його тобі зразу запишуть Кооптахом... Або, скажімо, Пістолетом...

— Во, во... Ну, я їй, бабі своїй, значить, і кажу: «Коли вже тобі так хочеться, то понесу й до попа...» Тільки більше коробочки жита не дам, так і знайте! У мене — жито щитане...

— Хм... Ну, що ж? Можна й за коробочку. Це вже — твоя справа.

— А ім'я яке буде?

— Віл буде ім'я йому, як за коробочку...

— Та що-бо ви, батюшко, — смієтеся з нас, чи що? Де ж таке видано, щоб дитину волом охрестили? Та чи я вам — бугай, щоб ото так мого сина...

— Застебни рота, маловіре! Не уподобай преподобного скота нерозумним! Іже во святих отець наш Віл, єго же пам'ять празнуємо двадцять восьмого октомбрія, це зовсім не той віл, що ти думаєш...

— Я не знаю, який там віл і чого ви його до іже во святих записали, а тільки на вола я не согласен...

— А ти хочеш, щоб за коробочку жита та цілого Лева? У нас, брат, по таксі... Як не до вподоби Віл, то нехай буде Хуздазад, єго же празнуємо першого апрелія...

— Та що це, справді, за напасть така: то Віл, то Хуздазад? Я вашого Хуздазада й дурно не хочу.

— Ну, вже ж, брат, за коробочку жита я тобі не стану тривожити Миколая-чудотворця або Йвана Хрестителя. У їх, брат, там на небі теж усе — по чину. Сказано-бо в євангелії: інша слава сонцю, інша місяцю й інша зіркам...

— Дак хіба ж мало святих у вас, що ви мені — Хуздазада?

— Я ж не кажу, що мало... Є ще Павсикакій на таку ціну, єго же пам'ять празнуємо першого маія... Ти ж сказав, щоб тобі — за коробочку...

— Ну от, — ви ще тепер Павсикакія викопали... Не дам я за вашого Павсикакія й одного зернятка. Коробочка жита — вона вам з носа не виросте... А вам що? Плеснув кухоль води, крутнув сюди-туди: «Во ім'я того та во ім'я сього...» — і є вже коробочка жита...

— Дуб-бина!.. А про ангела-хранителя забув? Він теж, брат, з амбіцією? За коробочку жита Миколи-чудотворця не купиш... За коробочку жита можеш узяти собі ще Істукарія або Варипсава, єго же празнуємо десятого сентемб-рія...

— Ну скажіть на милість божу!.. Стільки святих, і все такі, що тільки плюнь та розітри. Недурно ж сказано: дешева рибка — погана юшка... Отче Максиме! Чорт його бери, де вже моє не пропадало: прибавлю ще пляшку самогону. Тільки зробіть ви таку ласку, пошукайте там у себе в прейскуранті когось не такого паскудного...

— За коробочку жита й пляшку самогону візьми собі Дулу.

— Та чого ж ви лаєтеся? Я вам від щирого серця, а ви мені — дулю...

— Та не дулю, а Дулу... Преподобномученика Дулу, єго же празнуємо п'ятнадцятого іюнія... Не хочеш Дулу?

— Візьміть собі дві, а я не согласен... Це ви мені візка підвозите.

— Ах, який-бо ти... Ну, тоді можеш узяти Екзакустодияна... Патермуфія також на таку ціну... Кукша... Пуплій... Садок, єго же празнуємо двадцятого февруарія.

— Ні, не підходить... Коли вже волами та дулями хрестити за коробочку жита, то нехай він краще ходить Кооптахом. Та ще ж, може, таки й не Кооптахом... І жито буде ціле.

— Схаменися, маловіре! То ж таки звичайна собі кличка, а це тобі ангел-хранитель... Ти ж хотів за коробочку?

— Ну, добре... Даю дві, ще й пляшку самогону.

— Є й на дві. Преподобномученик Вата, скажемо, єго же празнуємо першого маія. Або святий Тарах — дванадцятого октомбрія... Сакердон... Пуд... Луп...

— І-ти, горенько з вами, отче Максиме! Ну, подумайте самі: Тарах, скажемо. Вийде ото воно маленьким на вулицю, а за ним усі діти бігатимуть і тарахкатимуть... Або — Пуд.

— А то вже — твоя справа... Преподобного Лота візьми тоді, як хочеш, єго же празнуємо дев'ятого октомбрія.

— Х-х-ти, з такою морокою! Та змилуйтеся ж, нарешті, отче Максиме! Ви ж знаєте, що ми люди бідні... Нам оті дві коробочки... Ну, от що можу: остався в мене півень, то я вам ще півня...

— З півнем буде Хома... Або Пахом...

— Нам би таки Миколку, отче Максиме. Дуже бабі хотілося Миколки.

— За Миколку ще десяток яєчок добавиш.

— Дак у нас же тільки півень, батюшко... Він же — не того...

— Позич...

— Ну, та й жила ж ви, отче Максиме!.. Ні, ні, ви не гнівайтеся, це я так, по-хорошому. Може, це й не ви, а оті святі ваші... Та вже чорт його бери, позичу яєчок, а нехай таки буде Миколка, щоб баба не гнівалася. Тільки ж і прейскурантик у вас, — не во гнів вам нехай буде сказано...

Пилип КАПЕЛЬГОРОДСЬКИЙ.

Мал. Є. СЕНДЗЮКА

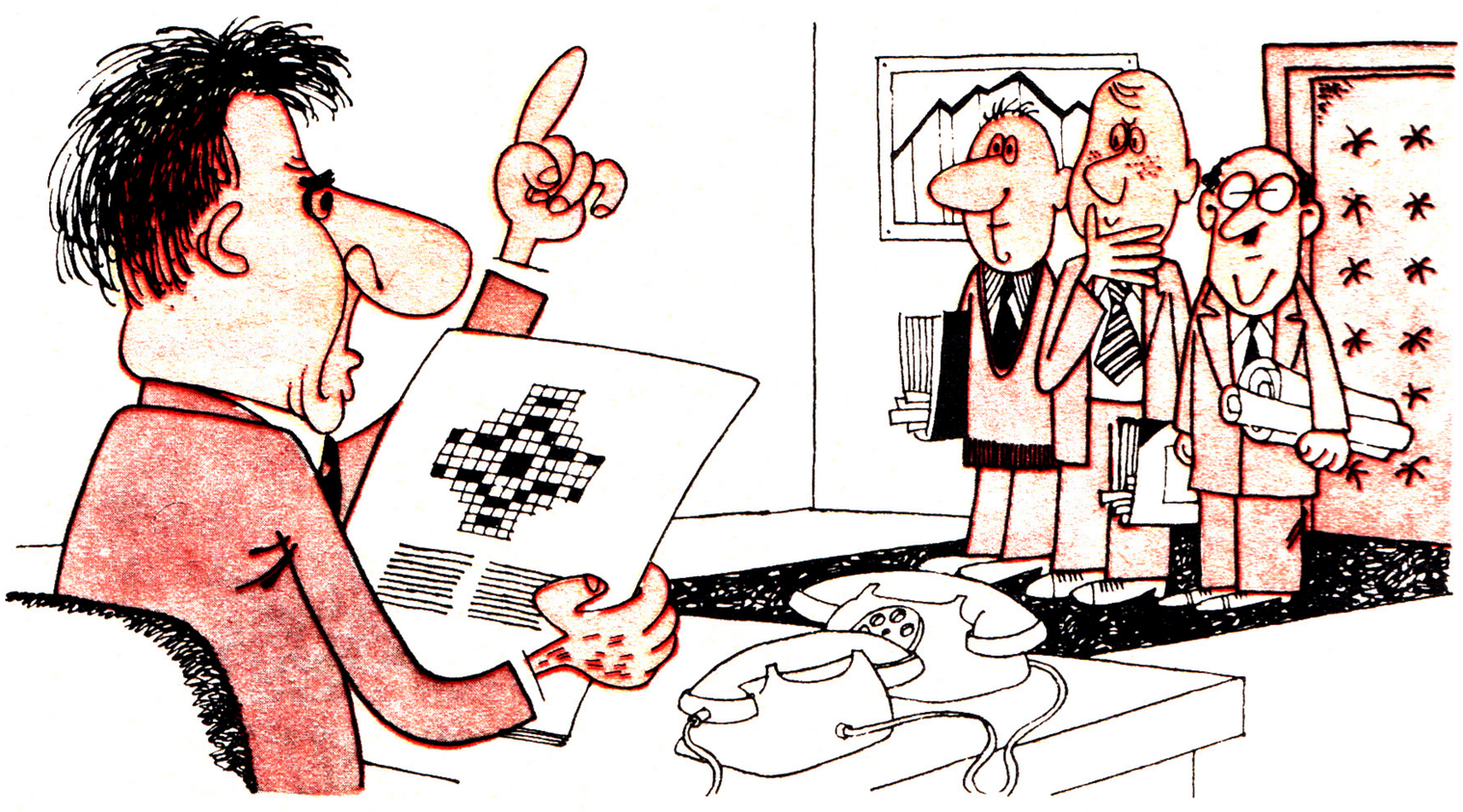

— Товариші! У нас багато нерозв'язаних питань. Ось, наприклад, три по вертикалі п'ять по горизонталі...

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ЗАБАВКИ

Арт БУХВАЛЬД

Кому потрібні бакалаври

Дослідження, проведене недавно Гарвардським університетом, показало, що минулого року багато випускників вищих учбових закладів Америки були настільки невпевнені у своєму майбутньому, що з величезним полегшенням бралися за роботу, яка не має нічого спільного з їх освітою, якщо тільки траплялася нагода ту роботу знайти. Наскільки серйозна породжена в результаті цього проблема, я збагнув лише нещодавно, коли на одній із вечірок, на яку я потрапив, зайшла мова про дітей.

— А як поживає ваш Пітер? — запитала у сусідки по столу одна поважна леді.

— Чудово,— відказала та.— Знаєте, він же минулого року одержав ступінь доктора філософії в Колумбійському університеті.

— Невже? Значить, він тепер викладає?

— Ні, працює на свинофермі в Айові. До речі, як справи у Кетлін?

— О, вона прослухала курс образотворчих мистецтв у Вассарському коледжі, одержала ступінь бакалавра і, здається, почуває себе щасливою.

— А чим вона займається?

— Разом із двома подругами перефарбовує сорочки в одній майстерні.

Один із гостей звернувся до іншого:

— Останнім часом щось не видно вашого Джорджа. Ким він став?

— Він за три роки закінчив Массачусетський технологічний інститут,— відповів той із гордістю,— і тепер інженер-електрик.

— Великі фірми, мабуть, наввипередки запрошують його?

— Не зовсім так. Тепер він водій таксі в Бостоні. Каже, що за кермом краще думається про проблеми електротехніки.

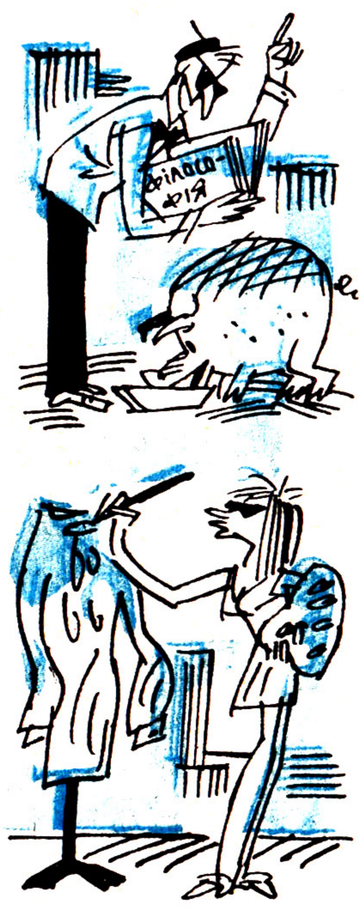

— Будете йому писати, передавайте привіт од мого Олдена.

— Олден? Він же із відзнакою закінчив школу архітектури при Йельському університеті, так?

— Еге ж, ми ним дуже пишаємося. А в яку копійчину нам влетіла його наука — не менше 20 тисяч доларів!

— Гадаю, ви добре вклали свій капітал. Коли-небудь зможете, показавши на гарний будинок, з гордістю сказати: «Це збудував мій син!»

— Боюся, що ні. Після університету Олденові довелося піти в теслярі. Тепер він працює на меблевій фабриці в Західній Вірджинії, приладновує ніжки до крісел.

— Західна Вірджінія? — втрутилася в розмову ще одна леді.— Цікаво, чи не зустрічав він там, моєї дочки Кероліни. Вона живе поблизу Чарлстона.

— Працює в суді? — поцікавився хтось із гостей.

— О ні! Одержавши диплом юриста, вона відкрила продуктову крамничку. Це, каже, з усього, що вдалося знайти, найближче до моєї спеціальності.

— Кріс усе ще в Вісконсінському університеті? — запитав один із гостей у подружжя.

— А хто його знає,— сказав батько Кріса.— Ми про нього нічого не чули після Нового року.

— До речі, як поживає ваш другий син, Роуленд? Наступила напружена пауза.

— Я сказав щось недоречне? — запитав гість.

— Роуленд працює за фахом, набутим у коледжі. Його батькам так незручно перед іншими, що вони вважають за краще мовчати, — прошепотіла йому на вухо сусідка.

І ТУТ КОМЕРЦІЯ!..

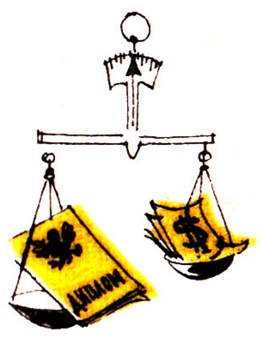

У Сполучених Штатах розцвіла нова галузь промисловості — «комерційний плагіат». По всіх штатах існують бюро, які виконують для учнів і студентів завдання, креслення, лабораторні роботи, проекти. За відповідну плату зроблять і дисертацію. Можна придбати абонемент, стати постійним клієнтом такого бюро. Тоді досить буде тільки зателефонувати, і вашому синові розв'яжуть потрібну задачу.

Однією з провідних установ такого роду є інтернешенел Корпорейшн у Бостоні. В її архівах — 80 000 шкільних творів з усіх розділів програми по літературі. Продають ці твори всім бажаючим. Ціна — не менше 2,25 долара за сторінку.

Щоб якось легалізувати своє існування, подібні бюро носять офіційні назви, як-от «Учбове видавництво», «Лекторій» і таке інше.

Діяльність бюро «комерційного плагіату» ширшає. Кількість телепнів, які відвикають самостійно мислити, збільшується.

ЖЕРЦІ «СПРАВЕДЛИВОСТІ»

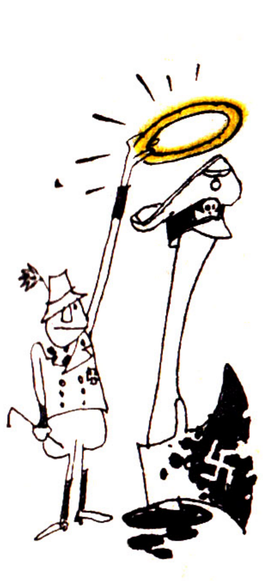

Як би ви думали, хто з німців найбільш потерпів внаслідок другої світової війни? І не силкуйтеся вгадати, бо не вгадаєте.

Виявляється, найбільш потерпілими є... колишні гітлерівські генерали. Такого висновку дійшли дослідники з так званого «Центру воєнної історії», що вже не перший рік діє в західно-німецькому місті Фрайбурзі. Так от, фрайбурзькі дослідники запевняють, що гітлерівські генерали були людьми, по-перше, благородними, по-друге, справедливими, по-третє, гуманними, і взагалі, чи не всі вони «не хотіли тої війни» й до того ж «були настроєні антифашистськи».

Уявляєте собі: генерал Шпейдель, що здійснював на окупованій гітлерівцями Україні тактику «випаленої землі» — це справжній гуманіст, а, скажімо, генерал Молінарі, який розстрілював у Франції заложників — це теж фігура винятково благородна! Що ж до генерала Хойзінгера чи, наприклад, ката Варшави генерала Райнефарта, так то завзяті антифашисти!

От які проникливі ті фрайбурзькі дослідники! І, звісно, у повній відповідності до своїх «історичних» висновків, вони вимагають «відновлення справедливості» до нещасних скривджених: по-перше, припинити судове переслідування всіх колишніх гітлерівських генералів, по-друге, скасувати всі винесені раніше вироки, по-третє, подбати, щоб у ФРН колишні гітлерівські генерали «зайняли гідне місце в суспільстві»...

ДЕЩО НЕ ПРО ЕКЗОТИКУ

Цікава країна Японія. Тут є на що подивитися, є чому подивуватися. І то навіть коли йдеться не про славнозвісну східну екзотику.

Так, наприклад, банк Санва не дозволяє своїм службовцям навіть під час обідньої перерви залишати службові приміщення. Якщо рахівник або касир банку пішов у відпустку (вісім днів на рік) і бажає залишити Токіо більше ніж на чотири дні, то повинен одержати на це дозвіл свого начальника.

Автомобільна фірма Тойота рішуче забороняє своїм робітникам користуватися автомобілями інших марок, навіть якщо це таксі. Порушників негайно звільняють.

Компанія Фізор Рейзор, що виробляє всілякі бритви, вимагає від своїх робітників, щоб вони приходили на роботу неголеними: на них випробовують нові моделі бритв.

Усім працівникам залізничної компанії Ханкіу не дозволяється їхати сидячи в поїздах цієї компанії, навіть коли у вагоні є вільні місця...

Цікава країна Японія!

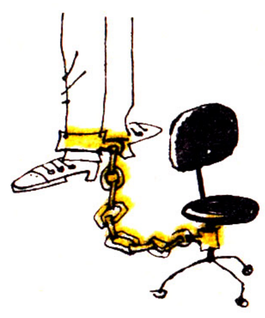

ОРДЕН ДЛЯ «МИРОТВОРЦЯ»

Звичайно, є в Таїланді всілякі там ордени і медалі. Для військових і цивільних, на мирні часи і на часи воєнні.

Та от раптом схаменулися в таїландській столиці Бангкоку, що одного ордена тут і досі нема. Для іноземців, які чимось прислужилися людству і таїландському народові. Схаменулися і терміново видали урядовий указ про встановлення нового ордена.

Виготовили перший примірник, викарбували на ньому «№ 1» і урочисто причепили на мундир американського генерала Уестморленда — колишнього головнокомандуючого американськими військами у Південному В'єтнамі.

За що нагородили, питаєте? А це чорним по білому записано в урядовому указі. Генерал Уестморленд іменується в ньому, по-перше, «носієм миру для народів Індокитаю», по-друге, «видатним державним і військовим діячем», по-третє, «великим другом народів Азії».

Що ж, не даром говориться: скажи мені, хто твій друг, і я скажу, хто ти. Але розпинатися при цьому й за інших — не варто. В даному разі таїландські власті явно переборщили, накидаючи в друзі народам Азії свого друга.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

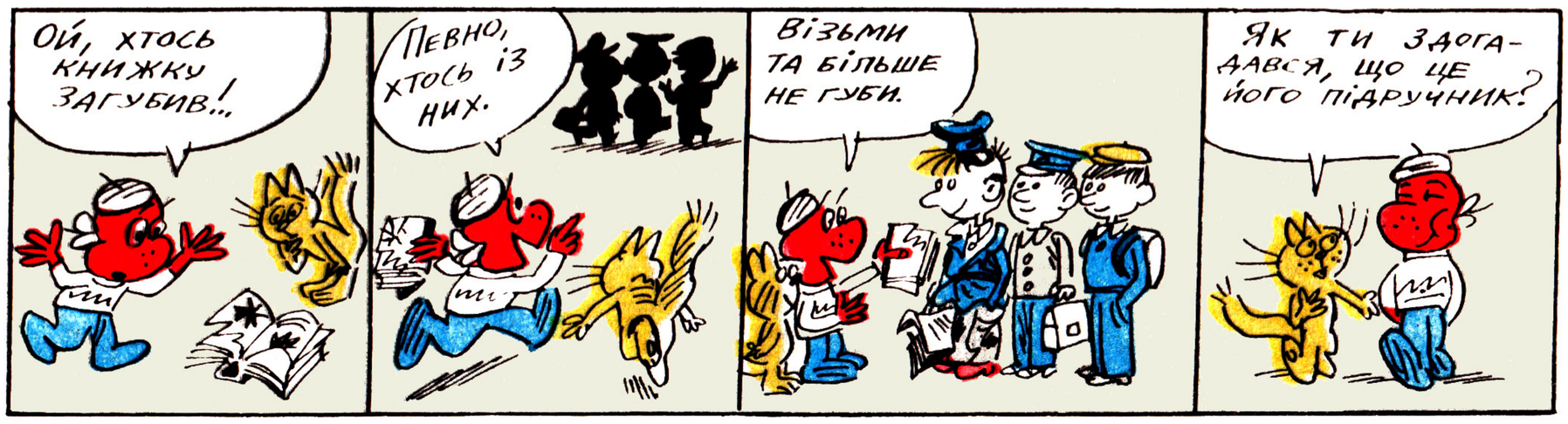

Сторінка для дітей

ПЕРЕБІГАЙКА

ОЦЕ КОСОВИЦЯ!

Два баранчики на схилі
Молоду траву косили.
Попрацюємо сумлінно, —
Кажуть, — буде добре сіно.
Заморилися та й сіли.
Що скосили, те й поїли.
А тоді, набравшись сили,
Ще косили та косили.
Знову сіли на хвилинку —
Не лишилося й травинки.
Ну, скажіть: на що годиться
Отака їх косовиця?

Володимир ПАНЧЕНКО.

ХИТРА ОЛЕНКА

Тато сидить на веранді, читає газету. Підходить Оленка, підмощується поруч:

— Татку, можна біля тебе посидіти? Я хочу тобі розказати казочку, цікаву-цікаву!..

— Розказуй, Оленко, я послухаю.

— Так я її ще не прочитала...

— Ну то прочитай спершу.

— Е, так я ще не дуже вмію читати...

— То вчись собі.

— Як тут слова такі довгі... Цікаві, а довгі...

— Що ж, тоді підростай спершу.

— А я вже тепер хочу казочку тобі розказати.

— Де ж ти її візьмеш, коли ще не прочитала?

— Так вона ж в оцій книжечці, ось тут! Прочитай, татку, так, щоб я чула, а тоді я тобі її розкажу.

Микола ПЕТРЕНКО.

Сторінка для дітей

ПЕРЕБІГАЙКА

Загадка Перченятка

СКІЛЬКИ БУЛО ГУСЕЙ?

Гуси з вирію летіли
І в зеленім лузі сіли.
Їх побачив Єлисей:
— Добрий день вам, сто гусей!

— Нас не сто! — сказав вожак,
Найповажніший гусак.
— Скільки ж вас? — хлопчак питає.
— Хто кмітливий — відгадає!..

Якщо нас порахувати,
Й скільки є, ще раз додати,
А до того половину,
Ну, а потім четвертину,

Та пристав би ти до нас,
То було б вже сто якраз!..
Ой, скажіте, любі друзі,
Скільки ж їх було у лузі?..

Відповідь: $36+36+18+9+1=100$.

ЗНАЙДЕ

Вова одягається. Збирається іти погуляти на вулицю. Побачивши, що Вова взяв калоші, мама зауважила:

— Навіщо це ти, Вовочко, взуваєш калоші, сьогодні ж надворі немає грязюки?

— А ти, мамо, не хвилюйся, — відповів Вова. — Я знайду...

Віктор ЖИЛІН.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

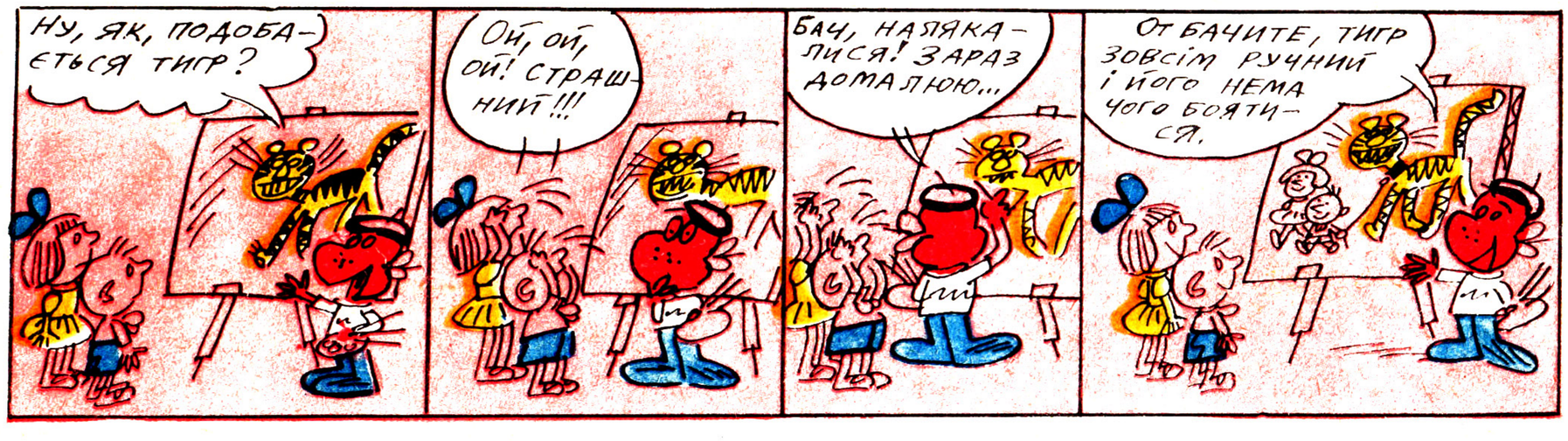

САМОКРИТИЧНЕ ВИЗНАННЯ

Я, Клим Ступа, комірник, —
Це усім відомо, —
Брав і сало, і часник
І носив додому.

Сором мені! Горе!
Бийте мене! Лайте!
Тільки із комори
Геть не виганяйте.

Згоден працювати
Навіть без зарплати.

Іван МАЗУР.

Селище Мальдяк
Сусманського району
Магаданської області.

КЛЮНУЛО

**В магазин стрілою мчусь.
Обпіка морозом.
Тітка двері зачиня
Перед самим носом.
— Тьотю, хліба відпустіть!
Нате ось, без здачі.
— День робочий закінчивсь
Й не проси, юначе.
От біда!.. А що ж робить!
Дайте хоч півлітру...
— Ну, заходь, — зітха вона, —
Тільки ноги витри.**

М. СЛЬОЗКО.

м. Миколаїв.

БУКВОЇД

«Переді мною тане буква
всяка», —
Завжди неслося від
М'якого Знака.

Василь ВОЙТОВИЧ.

м. Львів.

ЖЕРТВА

**Бив себе у груди Клим Неділько:
— Скільки для людей добра зробив!
За здоров'я інших пив я стільки,
Що своє, як бачите, згубив!**

Кость МИХЕЇВ.

м. Кіровоград.

ПЕРЕСІВ

— Все, доситьі Довго й так сидів
На шиї у своїх батьків! —
Сказав Хома.— З сьогоднішньої днини
Перебираюсь до батьків дружини.

Павло БОНЄВ.

с. Драбинівка
на Полтавщині.

Юрій ІВАКІН

ПАРОДІЯ

Микола РУДЕНКО

Із щоденника студентки Оксани

«Я бачу Всесвіт як суцільний мозок». «Що ж він є, коли не згущення силових ліній?» «Загальна сума випадковостей підпорядкована взаємоборству, що існує між гравітацією і антигравітацією, які несуть у собі Добро і Зло». «Ми чомусь не довіряємо старовинним переказам. А які ж є підстави для цієї недовіри?..»

(М. Руденко «Чарівний бумеранг»).

10 травня. Яке щастя, що моє ім'я — Оксана! Вчора на семінарі Микола нарешті освідчився: «Я давно вже мріяв покохати якусь Оксану». І пояснив, що моє ім'я належить до найпрогресивніших у світі. «На наших очах, — додав він, — відбувається плідний процес оксанізації української літератури. Настане час, коли в кожному прозовому творі буде принаймні одна Оксана».

12 травня. Сьогодні на Володимирській гірці Микола несподівано поцілував мене. Потім замислився і сказав загадково: «Що ти є, коли не згущення силових ліній?» Прощаючись біля гуртожитку, поклав мені в руку записку: «Я бачу Всесвіт як суцільний мозок. А ти?» Що б це мало значити?

13 травня. Цілувалися з Миколою на Аскольдовій могилі. Тепер я вже знаю, що в його особі Субстанція пізнає сама себе. Вона ним мислить! Це мене дуже хвилює. Обіцяла Миколі записувати його висловлювання. Чи впораюся з цим відповідальним завданням?

17 травня. Сенсаційна доповідь Миколи на студгуртку — «Фізичні параметри Добра і Зла». Наш декан — догматик і консерватор — сидів червоний, як рак. «Є світло і антисвітло, — говорив Микола, — день і ніч, чорне й біле, любов і ненависть, плюс і мінус, чоловік і жінка, холодна й гаряча вода, війна і мир, літо й зима, мед і гірчиця, сміх і плач, вибух і антивибух, гравітація і антигравітація, які несуть у собі Добро і Зло. А що таке Добро і Зло, як не згущення силових ліній? Отже, Добро і Зло — це форми існування енергії, отже, в принципі можливий перехід їх в інші види енергії, наприклад, в електричну!.. І навпаки. У недалекому майбутньому людство вироблятиме енергію Добра промисловим шляхом — як електрострум або шкарпетки. А енергією Зла можна буде рухати машини...»

Я остаточно переконалася, що Микола — геній...

19 травня. Ніколи не забуду цього вечора в Гідропарку. Між поцілунками Микола популярно роз'яснював мені сенс свого нового відкриття: «Енергія Добра і Зла, — казав він, — не може розподілятися рівномірно по всій Земній кулі. Вона десь поляризується. Тобто на Землі мають існувати полюс Добра і полюс Зла. Безперечно, про місцезнаходження цих полюсів знали старовинні пророки, коли писали про Рай і Пекло. Де вони? Якби наш декан дозволив самодіяльну експедицію...»

20 травня. Записую дуже важливу бесіду Миколи в Пушкінському парку. «Життя кидає нам стільки запитань, — навчав він мене, — що ми не встигаємо відповідати на них. Чи розкрито, наприклад, загадку походження людини від мавпи? Як виник гомосапієнс? Даремно ми не довіряємо старовинним переказам. За біблією, перших людей створив бог Саваоф в Едемі, а Диявол спокусив їх плодами з Древа пізнання. Я переконався, що в цій легенді заховано істину. Ось вона. Едем — абревіатура: «Експериментальна ділянка експедиції марсіан» (ЕДЕМ). Мета експедиції — перетворити людиноподібну мавпу в розумну людину за образом і подобою марсіан. Засоби — надання піддослідним мавпам (самець Адам, самка Єва) певного обсягу інформації, яка б піднесла їхню свідомість. З цього незаперечно випливає, що Саваоф — не бог, а керівник марсіанської експедиції Сава Офф, а Диявол — марсіанка Дія Вол, його науковий суперник. Як натякає біблія, між Савою Оффом і Дією Вол виник ідейний конфлікт на грунті непримиренної боротьби думок за шляхи розв'язання проблеми олюднювання мавпи. Сава Офф відстоював ідею природної еволюції після надання піддослідним тваринам мінімального інформаційного поштовху. Дія Вол посідала антинаукові лівацькі позиції, демагогічно наполягаючи на тому, щоб мавпам було введено повний обсяг інформації і вони відразу перескочили від тваринного стану до вершин марсіанської культури. Переміг Сава Офф. Дію Вол за самочинні експерименти з Адамом і Євою виключено зі складу експедиції і заслано на полюс Зла...»

23 травня. З острахом показала Миколі свої записи. Він уважно прочитав їх і вдячно потис мені руку. «Колись я використаю все це, щоб написати гарний ромар», — посміхнувся він. «Роман?» — перепитала я. «Ні, саме ромар. Тобто роман-марення. Це нова прогресивна форма роману, яка стає домінуючою в нашу добу науково-технічної революції...»

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

— Хочу тебе порадувати: тепер на тому місці стоїть знак — «Обгін заборонено!»

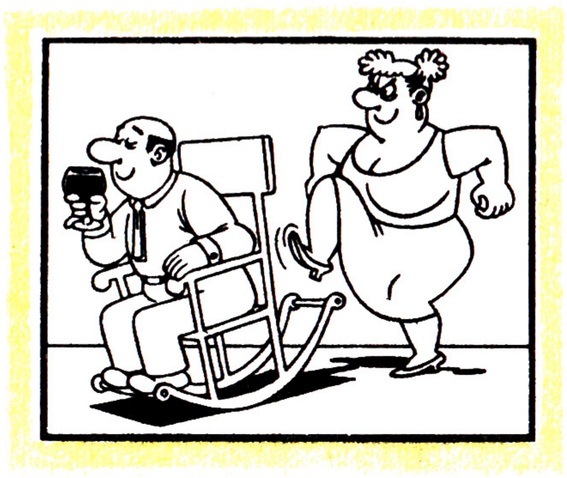

Без слів.

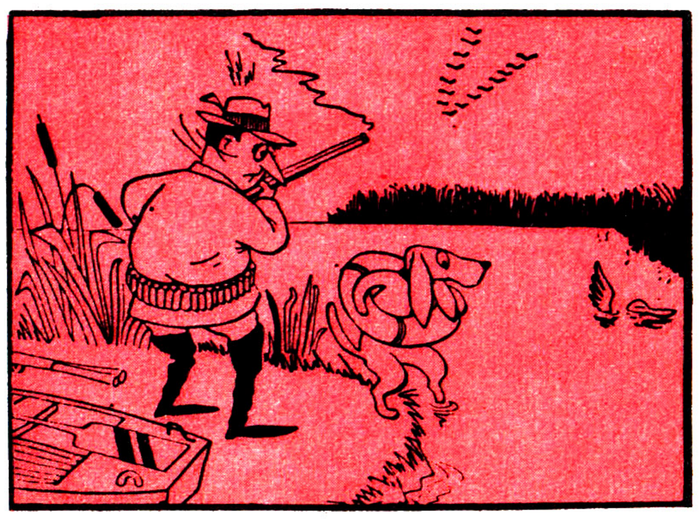

Без слів.

— Затямте собі: поки матері нема вдома, командую тут я!

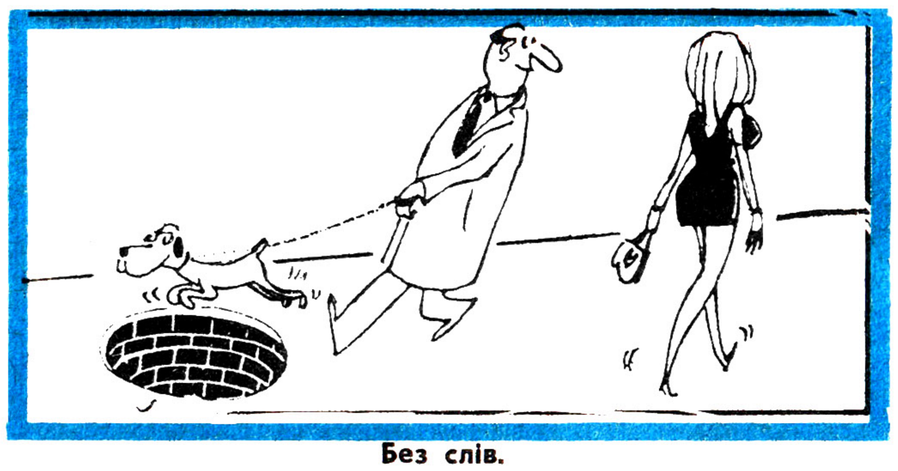

Без слів.

— Вам потрібно або схуднути на 15 кілограмів, або підрости на 15 сантиметрів.

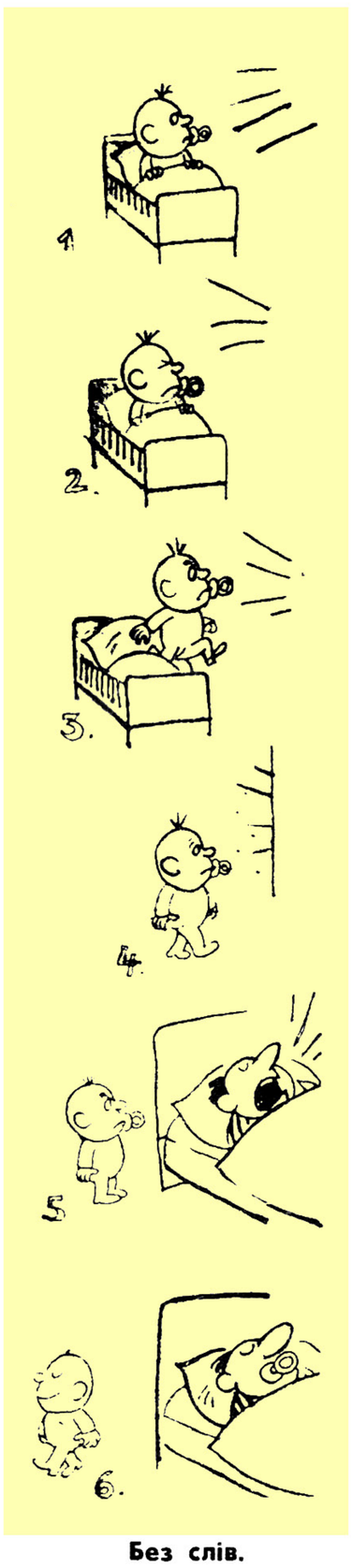

Без слів.

Золоте курча

БАЙКА

Раз Квочка висидіти спромоглася
Одне курча з п'ятнадцяти яєць,
А потім курям всім клялася
І запевняла під кінець,
Що в неї, бач, курчатко не просте,
А золоте.
Такого, нібито, курчати
Ще треба пошукати.
І під її крильцем зросло курча таке,
Що й хробака собі не відшукає.
У Квочки-мами їстоньки питає,
Ще й вередує: — Не смачне, бридке...
Та ось змужніло, почало співати.
Вже дехто й Півнем назива його.
А щоб трудитися — нема цього.
Прожити хоче на правах курчати.
І Квочка бачить в нім малу дитину.
— Ти золотко моє! — знай квокче без упину.

—

Мораллю не беруся вас повчати —
Я хочу тільки запитати:
У вас нема такого ось курчати?

Василь НІКОЛЕНКО.

с. Кустолово-Суходілка
Машівського району
на Полтавщині.

●

З ТОЧКИ ЗОРУ НАКЛЕПНИКА

— Подумаєш, верблюд! Сказати мушу:
Він просто так плює,
А я плюю у душу.

Павло БОНЄВ.

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ЧУБАТА...

«Голові колгоспу. Негайно направити в міліцію шофера, щоб забрав п'яного молоковоза який валяється в коптьорці у відділенні міліції».

(З телефонограми).

Надіслав М. ЖУЛИНСЬКИЙ

с. Сусли
Нововолинського району
Житомирської області.

* * *

«Тов. Малаю М. Ю. оголосити виговор за неявку на роботу в нетверезому стані».

(З наказу).

—

«Оголошується набір юнаків у футбольну команду від 54 року до безмеження віку».

(З оголошення).

Надіслав М. ЛЕВКО.

с. Вікно
Городенківського району
Івано-Франківської області.

* * *

«У Радовелі самогоноваріння пущене на самоплив».

(З доповідної).

Надіслав М. ЯКИМЧУК.

с. Радовець
Олевського району
Житомирської області.

* * *

«На наших зборах присутні 26 чоловік і 3 слюсарі».

(З протоколу профспілкових зборів).

—

«Постановили виписати по 1 літру молока на проотруєння колгоспників, які працюють з насінням»,

(З протоколу).

Надіслав І. МАРЧУК.

с. Матеївці
Коломийського району
Івано-Франківської області.

Друже ПЕРЧЕ!

Якби ти знав, які гостинні люди — токмаківці, то неодмінно б до нас приїхав. І першими, хто запросив би тебе до себе, були б, звичайно, ми, жителі вулиці Леніна.

Але боїмося, Перче, що ти у нас довго не витримаєш.

Річ у тім, що між автошколою і нашими будинками розташовано свинарник консервного заводу. І від того свинарника по всій окрузі такі пахощі розносяться, що незвичній людині витримати важко. Та й від мух, які влітку та восени цілими хмарами сунуть із того відгодівельного закладу, життя нема.

Так що, Перче, раді були б тобі сердечно. Але краще не приїзди, бо, замість погостювати та відпочити, тільки нерви собі попсуєш.

(Десять підписів).

Токмак,
Запорізької області.

Знаємо, що ти не віриш ні в бога, ні в чорта, а все-таки вирішили до тебе звернутися: допоможи нам, будь ласка, позбутися злого духу.

Поселився він у нас на кухні того ж дня, коли ми внесли туди новенький стіл, виготовлений Красноградською меблевою фабрикою. Стіл як стіл, а дух від нього такий, що хоч натягуй протигаз. От уже півроку ми той стіл без кінця і краю миємо мильною водою, обприскуємо одеколоном, навіть прасуємо, а все одно від нього так несе, що увійти на кухню неможливо.

— То все від фарби, — люб'язно поінформували нас знавці. І навіть пояснили, що треба зробити, щоб той злий дух зник.

— Треба, — сказали вони, дати духу керівникам меблевої фабрики.

Треба то воно, звичайно, треба, але хто за це візьметься?
Може, ти, Перче?

С. БІЛОУСОВ.

м. Красноград
Харківської області.

Допоможи нам придбати альпіністське спорядження. Ми організували секцію альпіністів, а спорядження нема. Вже ось два роки лазимо, хто як може.

Єдиний, хто пішов назустріч нашим спортивним прагненням, то начальник управління механізації тресту «Єнакієвожитлобуд» товариш Грєвцев. Ще у травні минулого року на нашій вулиці прокопав таку канаву і насипав такі гори, що не кожен досвідчений альпініст подолає їх. Так ми ото щодня тут тренуємося. Про людське око товариш Грєвцев поклав туди азбестові труби. Ніби збирається прокладати каналізацію.

Правда, дітлахи над нами і над тов. Грєвцевим пожартували трохи. Засипали ту канаву. Але товариш Грєвцев, спасибі йому, ще більшу канаву викопав. І глибшу. І гори землі більші насипав.

Ото ж, Перче, якщо товаришу Грєвцеву вдасться утримати цю канаву ще хоча б рік, а ти нам допоможеш придбати альпіністське спорядження, то нам Еверест взяти — що раз плюнути.

А перший свій вихід на будь-яку вершину, навіть ту, що насипав товариш Грєвцев, ми присвятимо йому.

МЕШКАНЦІ КВАРТАЛУ 28/33
ВУЛИЦІ ШКІЛЬНОЇ.

м. Жданівка
Харцизького району
Донецької області

Хочеш, я тобі праску подарую?

Хорошу, електричну. За п'ять карбованців.

Ще у березні я виграв її по лотереї. Спочатку тішився, дружина приємно посміхалася. Тепер, правду кажучи, той виграш мені уже набрид. І дружині сидить у печінках. Відмовилися ми від нього, Перче, і даруємо тобі.

Ага, забув сказати. Забери його, якщо вдасться, у голови Олевської райспоживспілки товариша Фельдмана. Бо мені й досі ніяк це не вдається. Та заодно, Перче, може, й товаришу Фельдману дещо припрасуєш.

А. ГОНЧАР.

с. Андріївка
Олевського району
Житомирської області.

Дали перцю!

Не сіяти, не жати, а випити та полежати. Таке неписане правило було у Пенеги Г. Д. — бригадира рільничої бригади колгоспу ім. Дзержинського Млинівського району на Ровенщині.

Колгоспники написали про це листа Перцеві.

Секретар Млинівського райкому КП України тов. Усанов повідомив редакцію, що за пияцтво та аморальну поведінку Пенегу Г. Д. від обов'язків бригадира звільнено. Його також виключено із членів КПРС..

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

☆ У фейлетоні «М'ясокомбінатівські ілюзіоністи» («Перець» № 13) йшлося про те, що на Шепетівському, Хмельницькому м'ясокомбінатах та Кам'янець-Подільському птахокомбінаті порушували встановлений порядок розрахунків з колгоспами і недоплачували належні колгоспам гроші.

Директор Хмельницького об'єднання м'ясної промисловості тов. Ярощук повідомив редакцію, що факти, наведені у фейлетоні, дійсно мали місце.

Недоплачені суми за продану худобу та птицю повністю перераховано колгоспам.

За порушення порядку розрахунків із здавачами наказом по об'єднанню м'ясної промисловості директорам Шепетівського м'ясокомбінату В. В. Вайраху, Хмельницького м'ясокомбінату М. Е. Турчанінову та Кам'янець-Подільського птахокомбінату А. Е. Миронову — оголошено догани.

☆ Правління та парторганізація колгоспу ім. Чапаєва (Острозький район) звернулися у червні ц. р. до Перця з листом, в якому повідомляли, що переїзд через залізницю, яка проходить по колгоспній землі, вже два місяці закритий на ремонт, і коли залізничники його відкриють — невідомо.

У цій справі Перець звернувся до Ровенського обкому партії.

Як повідомив секретар обкому тов. Загорулько, переїзд на 207 км. перегону Острог—Івачково було терміново відремонтовано і відкрито.

☆ У листі, що надійшов до редакції, повідомлялося про те, що у селі Цибулево Знам'янського району є ставок, але води в ньому немає, він заріс бур'янами.

Заступник голови виконкому Кіровоградської облради тов. Куроп'ятник сповістив редакцію, що перевіркою факти ствердились.

Знам'янський райвиконком запевнив, що роботи по ремонту згаданого ставка будуть проведені цього року.

ЖМЕНЬКА КОЛЮЧОК

Дехто на скарги ображається, хоча краще на них не реагувати.

—

І хвороба росту іноді переходить у хронічну.

—

Як погано, що друзі пізнаються лише в біді.

—

Дебют троянським конем.

—

Успіх окрилює, та багато хто ламає при цьому крила.

—

Вступив у суперечку зі своїм сумлінням. І вийшов переможцем.

—

Книги — це багатство. Адже їх завжди можна віднести до комісійного магазину.

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

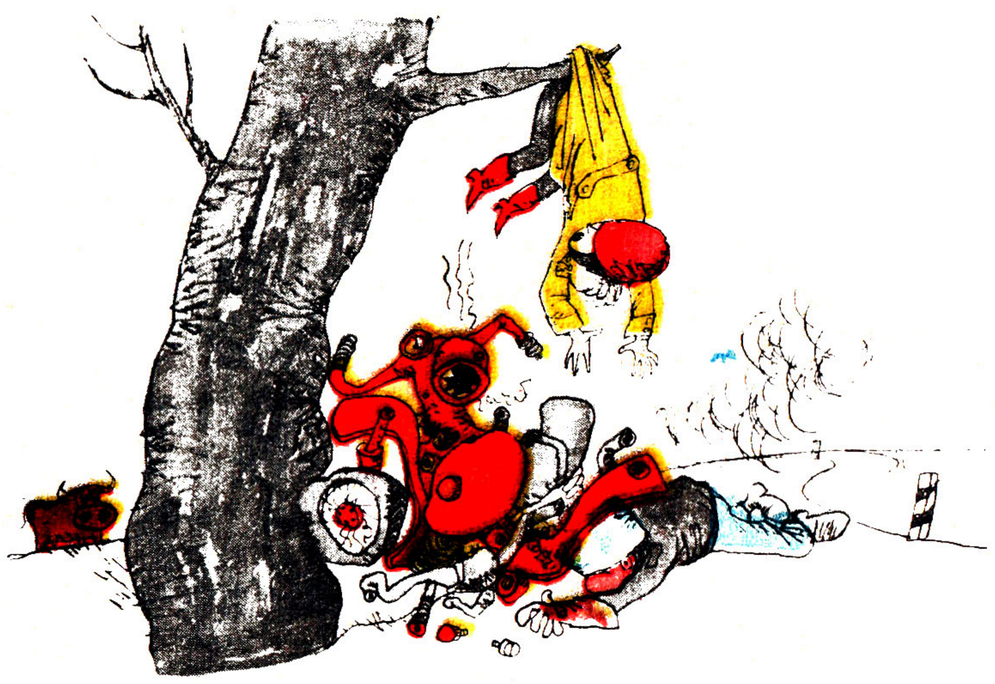

— Пропало моє нове пальто!

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17. 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перец» № 21 (895) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Здано до набору 2. X. 1972 р. Підписано до друку 16. X. 1972 р. БФ 37018. Папір 70×108⅛. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 05063. Тираж 2 380 000 прим.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Літаки і військові кораблі США по-злочинницькому бомблять і обстрілюють іригаційні споруди ДРВ. Пошкоджено тисячі метрів дамб, серйозної шкоди завдано найбільшим у Північному В'єтнамі греблям Тхамба і Байтхионг.

(З газет).

Індекс 74393

— Слухайте наказ: ненароком розбомбити дамбу!